

AZ
EMBERTARTÁS
KÉZIKÖNYVE

STEFAN MOLYNEUX

AZ EMBERTARTÁS KÉZIKÖNYVE
ÚTMUTATÓ KEZDŐ ADÓSZÜRETELŐKNEK
és más esszék

A FORDÍTÁS ALAPJÁUL SZOLGÁLÓ MŰ:

The Handbook of Human Ownership
(The Freedomain Library, Vol. 10., 2011)

Eger, 2021

Fordította: Pálmai Eszter

A borítót és a kötetet tervezte: Tábornszki Bálint

A kötetben használt betűtípusok:

MONTSEERRAT & *Sorts Mill Goudy*

Ez az alkotás a Creative Commons

Nevezd meg! 4.0 Nemzetközi licenc alá tartozik.

A licenc megtekintéséhez látogass el a

<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> oldalra.

TARTALOMJEGYZÉK

Az embertartás kézikönyve	7
Mit tehetek?	101
Az Ó, a francba pillanat	124
Miért terjed a szocializmus?.....	154
A szabadság kudarca.....	167

AZ EMBERTARTÁS KÉZIKÖNYVE

Útmutató kezdő adószüretelőknek

Hé – komolyan – gratulálok az új pozíciódhoz!

Ha ezt olvasod, az azt jelenti, hogy a kormányzat legmagasabb előkelőségei közé léptél, tehát nagyon–nagyon fontos, hogy ne mondj vagy csinálj semmi ostobaságot, és ne rondítsd el nekünk a dolgokat.

A legelső, amit észben kell tartanod, hogy te egy cégér vagy, körülbelül annyi befolyással az állam vezetésére, mint a műszerfal díszítésének van az autóra – de ezzel együtt nagyon fontos figyelemelterelés vagy, a ”mosolygó arca” a hatalom öklének.

Szóval orrot fel, pusztít a kisbabák arcára, és gondolkodj azon, mennyire jól mutatnál egy bélyegen. Egy... postai bélyegen... Mindegy, majd később elmagyarázzuk.

Most, mielőtt rátérnénk a médiabeli felelősségre, alaposan meg kell hogy értsd a politikai hatalom valódi történelmét, nehogy véletlenül abból a naiv idealizmusból cselekedj, amit a tömegek felé kell mutatnod.

Az emberi haszonállat

Az adószüretelés történelme

A politikai hatalom realitása nagyon egyszerű: a rossz gazdák kukoricát és haszonállatokat birtokolnak, a jó gazdák *emberi lényeket*.

Annyira azért talán mégsem egyszerű, amennyire hangzik, ezért van szükség erre a kézikönyvre.

A legelső, amit észben kell tartanod, hogy *emlős* vagy, egy emlősállat, és mint minden állat, te is szeretnéd maximalizálni a fogyasztásodat, és a lehető legkisebbre csökkenteni a fáradozásaidat. Messze a leghatékonyabb módja ennek az, ha elveszel más emberektől, mint ahogyan a gazda is elveszi a tejet és a húst a teheneitől.

A történelem hajnalán ez a ragadozás a legegyszerűbb formában jelent meg: kannibalizmusként.

Míg ez talán rövidtávon hatékonynak bizonyult, később áldozatául esett a vetőmag–felélés problémájának, vagyis biztosított egy–két étkezést, de egy évtizedbe is beletelt újra feltölteni az emberi élőkamrát.

Aztán elég visszataszító is volt. Néha az ember hiába mosta tisztára a vacsoráját, még azután is elviselhetetlenül bűzlött. (Érdekesség: a dezodort először mint pácot találták fel.)

Az embertenyésztésben hatalmas ugrás volt a *rabszolgaság* feltalálása, ami előrelépés volt a kanibalizmushoz képest, hiszen ahelyett, hogy az ember lett volna *az étel*, most az ember *termesztette* az ételt.

A rabszolgaság megjelenése kétségtelen fejlődésnek bizonyult, ám limitálta az uralkodó osztály növekedését, mivel nem volt megoldás a *motiváció* problémájára. Mint kiderült, ha az embert úgy hajtják, mint a gépet, olyan motivációval is végzi, mint egy gép; azaz tönkremegy a garancia lejárta után két nappal, *haha*.

Akárhogy is, az embertartás egyszerű valósága a következő:

1. Elsőként kényszerrel uralmad alá kell rendelned a tömegeket.

2. Azután fenn kell tartanod az alárendeltséget az *erkölcs* pszichológiai hatalmán keresztül.

Az emberek azt gondolják, az *erkölcsöt* azért találták ki, hogy jóvá tegye az embereket – de ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy az erényöveget arra találták ki, hogy nemi betegségeket terjesszen. Nem, nem. Az *erkölcsöt* azért hozták létre, hogy megkötözze a rabszolgák elméjét és bilincseket adjon az uralkodó kezébe, a legjobbakat, amikre szüksége volt: büntudatot, önmarcangolást és rettegést az *erkölcs* zsarnokságától. Az uralja a nyáját, aki tanítja az *erkölcsöt*, mivel mindenki fél a rossz véleményektől, legfőként a sajátjától. Ha jól csinálod, egyetlen ítélet sem lesz olyan gonosz vagy véget nem érő, mint a tükörből hallatszó.

Ez eddig mind elég nyílt és egyenes – habár az *erkölcs*, amire szükség van a rabszolgák kézben tar-

tásához, megköveteli a halál utáni mennyország kitalálását, amiben reménykedhetnek – persze csak ha továbbra is engedelmeskednek a mestereiknek. Ez learatja a rabszolgák *izma*it, de az *elméjüket* nem, ami megmarad depressziósnak, elidegenedettnek és másviláginak, azaz, nos, gazdaságilag igen haszontalannak. Alapjában véve azt mondod: "Héé, kössünk üzletet, jó? Te nekem adod, amid csak van ebben az életben, cserébe minden földi jóért a következőben, oooké?" Egyetlen perc gondolkodást igényel rájönni, hogy akárki rukkol elő ezzel az üzlettel, az nem hisz a túlvilágban – nézzünk csak a pápa aranypalotáira, az ég szerelmére! – de ez az egy percnyi gondolkodás láthatóan túl sok a legtöbb embernek.

Sajnálatos, de a rabszolgaságnak is megvoltak a maga korlátai. A szolgákkal úgy kellett bánni, mint az állatokkal, akiknek szavakkal parancsolni lehet, ami lehetővé tette, hogy a gazdák mesterien használják az izmaikat, de végleg elpusztította az emberi kukorica legértékesebb erőforrását – *az elméjét*.

A Római Birodalom tökéletesen gyakorolta a rabszolgatartás modelljét, ám – elkerülhetetlenül – túl sok függőségben tartott rabszolgát teremtett, ami maga után vonta a gazdasági rendszer lassú összeomlását. (Erről bővebben lásd lentebb, a jelenlegi körülményekről szóló részt.)

A Sötét Középkor után, amikor az uralkodó osztály elszenvedte azt a megaláztatást, hogy vissza kelljen vonulnia az Egyház dohos padlásaira, kiemelkedett a feudális modell.

A feudális modell abban fejlesztett a rabszolgaságon, hogy megengedte a termőföld névleges birtoklását az emberi haszonállatnak ("jobbágnak"), miközben termelékenységéből elvett egy porciót adók, katonai szolgálat, malomhasználati díj, sőt többi címen. Szóval ahelyett, hogy közvetlenül rendelkezni a földdel, hagyjuk, hadd izzadjanak csak vért ősi telkecskéjükön, aztán elveszük tőlük, amit csak akarunk az egészből – végig hangsúlyozva természetesen, hogy maga Isten jelölt ki bennünket mestereiké, és hogy az ő legnagyobb

erényük a kijelölt mestereiknek való behódolás, bla-bla. Ismét, az emberek fejében talán megfordulna, hogy Isten mintha furcsán elfogult lenne nyája legerőszakosabb és legbeképzeltebb bárányaival szemben; és ha az alázat erény, miért nem gyakorolják a mestereik is, és így tovább – de te emiatt ne aggódj, egyszerűen verd ki ezeket a teljesen természetes gondolatokat a fejedből, mert ha egyszer az embert szolgásgorba hajtották, az alapvető logika meghibásodik az apró agyában, így nem látja kicsinyke életének nyomorúságos borzalmát.

Akárhogy is, a középkori jobbágyság kifejlődése négy csoportra osztotta a társadalmat:

1. Az uralkodó osztály (*arisztokrácia*)
2. Az egyház (*propaganda*)
3. A katonaság (*végrehajtás*)
4. A jobbágyság (*haszonállat*)

Az Arisztokrácia – aminek immár büszke tagja vagy – szüretelte le a hasznot, az Egyház irányította

a rabszolgákat az erkölcs fegyverével, a Katonaság elbánt azokkal, akikre nem hatott az erkölcs, és a Jobbágyság fizetett az egész cirkuszért. (A csoportok jelenkori megfelelői: a politikai vezetők, a média, a rendőrség és az adófizetők.)

Mivel részleges gondnokok voltak a föld felett, a jobbágyoknak legalább volt némi ösztönzője arra, hogy optimalizálják a mezőgazdasági termelékenységüket, így a XII. századtól kezdve a jelentős fejlődés a gazdálkodásban megteremtette az élelem-többletet, ami elengedhetetlen a városok – az uralkodó osztály természetes környezetének – létrejöttéhez.

A városok gazdasági fejlődése továbbra is az újra felfedezett római jogra volt utalva, ami nem egy szabadpiaci, magántulajdonon alapuló jogrendszer, így stagnált a gazdaság termelékenysége, legalábbis a XVIII. századtól napjainkig tartó időszakhoz viszonyítva.

A középkori céhek nevetségesen alkalmatlanok voltak: kikényszerítették, hogy a szakmák apáról

fiúra szálljanak, nevetségesen hosszú gyakornoki időt követeltek meg, ami belépési korlátként szolgált, megtiltották a hirdetési- vagy marketing-lehetőségeket, és így tovább.

Ráadásul a katolikus egyház betiltotta az uzso-rát, avagy a kamatos hitelezést, ami meggátolta a gazdasági fejlesztésbe való befektetést. (Ebben per-sze nagy szerepe volt annak, hogy az Egyház és az Arisztokrácia, amit szolgált, nem akart kamatot fi-zetni az adósságaiért.)

Mindezek a gazdasági hatékonytalanságok meg-gátolták a demokrácia kifejlődését, ami óriási tőke-tartalékot igényel, amit felhasználhatnak a jelen szavazóinak megvesztegetésére és kifizettethetnek a jövőbeliekkel.

A kereszténység hadakozó frakciókra szakadása a reformáció alatt új gazdasági lehetőségeket te-remtett a tőkefelhalmozásra és kölcsönzésre, a gaz-dasági háború pedig, amit eredményezett, valójá-ban a középkori gazdasági hatékonytalanságok és az új befektetési lehetőségek konfliktusa volt a

protestáns hit, és egy fokig a judaizmus alatt. Természetesen az a vallás nyert, amelyik többet tudott kölcsönözni, és a kamatos hitel bevett gyakorlattá vált a társadalomban, ami előkészítette a terepet az Ipari Forradalomnak.

Emellett miután az Egyház évszázadok véres háborúin át lényegében megpróbálta megragadni a hatalmat az állam katonai ereje fölött, hogy tanait mindenki másra kényszeríthesse, elengedhetetlené vált az Egyház és az Állam szétválasztása az alapvető túléléshez. Azzal, hogy lefejtették a vallásos tanokat a kormányzásról, lehetővé vált valamenyire racionális módon gondolkodni a tulajdonjogokról és a kereskedelemről, ami utat nyitott a szabad kereskedelem melletti érveknek, elsősorban David Ricardo és Adam Smith tollából.

A mezőgazdasági termelékenység, amitől a városok léte függött, hanyatlani kezdett a XVII. században. A jobbágytelkek apáról fiúkra szálltak, ami azok feldarabolódásához vezetett és elkerülhetetlenül gondokat okozott a szántás-vetésben. Az

uralkodó osztály – ami nagyon szeretett volna a városban maradni ahelyett, hogy vissza kelljen térnie a nyirkos és mocskos vidékre – rákényszerítette a bekerítési mozgalmat a jobbágyságra, konszolidálta a földbirtokokat és jobbágyok százezreit szorította ki ősi telkeikről. Ez szinte azonnal megnövelte a mezőgazdasági termelékenységet és megmentette a városokat – miközben megteremtette az olcsó munkaerő gigantikus seregét, ami művelhető föld híján a városokban próbált munka után nézni.

A körülmények tehát megérték az Ipari Forradalomra: a tőke szabadsága, tömeges olcsó munkaerő, némi szabad kereskedelem, élelmiszertöbblet és növekvő szkepticizmus a vallás irányában, ami a tudományos módszer XVI. század óta tartó csodálatos kifejedéséből fakadt.

Valamikor ebben a korszakban valósult meg az embertartás legnagyobb áttörése: *az az egyszerű és zseniális gondolat, hogy engedjük a haszonállatoknak megválasztani saját foglalkozásukat.*

A haszonállat motiválása többnyire egy csapásra megoldódott – legalábbis napjainkig. Ahelyett, hogy elfogyasztanánk vagy közvetlenül birtokolnánk az emberi haszonállatot, netán bizonyos foglalkozásba kényszerítenénk, a vagyon *forrásánál* létrejött egy szabadpiac, míg a rabszolgaság átkerült a vagyon *eredményére* – a bérekre és a tőkére.

A munka szabad volt, a fizetést megadóztatták – ez volt a *legnagyobb ugrás* az embertartás történelmében! Csupán inkompetens parazita volt minden korábbi uralkodó osztály a modern embertenyésztő zseniális manipulációihoz képest!

Az uralkodó osztály gazdasági kizsákmányolása nem változott, de többnyire láthatatlanná vált. A vámok és a sarcok beépültek a fogyasztói árakba és a vásárlóknak nem volt összehasonlítási alapjuk, ami láthatóvá tette volna őket. A látható ostor így egyfajta vérszívó köddé változott, ami a szabadság *látszatát* adta a haszonállatoknak – ők pedig törtettek dolgozni, vagyont szerezni, és telerakni a tányérunkat mindennel, amiről álmodni sem mertünk!

Ezzel a történelem során először felszabadultak az embernőj csapdába zárt vállalkozói energiái, megteremtették a vagyont, a termékek és szolgáltatások megdöbrentő bőségét, aminek egy porcióját olyan mértékben szívta el az uralkodó osztály, ahogyan még soha azelőtt!

Az előnyök nyilvánvalóak voltak, a termelékenység növekedése káprázatos volt – de szintűgy megnövekedtek a bonyodalmak ennek a félig-meddig szabad embernőjnek az irányítása során.

Az első és legnagyobb veszélyforrás az *arisztokráciáról* a *meritokráciára* való áttérés volt, avagy az, hogy kereskedelemmel és kreativitással nagyobb vagyont lehetett felhalmozni, mint adófosztogatáson és az állami erőszak irányításán keresztül. (Ezzel a veszéllyel szembesült az Egyház is a babonáról a tudományra való áttérés során.)

A vállalkozói réteg felemelkedése kényelmetlen törést eredményezett a társadalomban, amelyben kezdtek nyíltan megkérdőjelezni az arisztokrácia hasznát. Olyan társadalmak születtek, mint Ame-

rika, teljesen arisztokrácia nélkül; az Európai arisztokráciák pedig forradalmaknak és nem egyszer kipusztulásnak néztek elébe.

Az arisztokrácia nem akarta elpusztítani a vállalkozói réteget – mivel olyan csodásan termelékeny volt – de nem engedhette meg magának, hogy ezek a vállalkozók túlszárnyalják, így egy megnevezetlen génusz előállt az örömtelien játékos megoldással, amit *inkorporációnak* hívnak.

A vállalkozói osztály szerette volna maximalizálni nyereségét, természetesen, és ez olykor a dolgozók rovására ment. A korai XIX. században – és azelőtt – a lakosságnak hozzáférése volt a szokásjogi jogrendszerhez, ami lehetővé tette, hogy eljárást indítsanak munkáltatóik ellen haláleset, megrokkulás, szennyezés stb. esetén. A kapitalisták persze szerették volna elkerülni ezeket a bírósági támadásokat, de senki nem akarta kimondottan megnyirbálni a dolgozók jogait, hiszen akkor tudatára ébredtek volna szolgaságuknak, elveszítették volna motivációjukat, és egyenest a középkorban talál-

nánk magunkat, ami, ismét, senkinek sem hiányzott!

Szerte a világon kormány kormány után vezette be az inkorporáció fogalmát, ezt a briliáns húzást az embertartás krónikájában. Az inkorporáció megteremtett egy jogi fikciót; a korporációt, ami pajzs-ként védte a vállalkozókat, kapitalistákat, menedzsereket és tulajdonosokat gaztetteik legtöbb legális következményétől – sőt, még a vállalat veszteségeitől is!

A vállalkozók mostantól kivehettek pénzt ebből a „korporációból” és megtarthatták maguknak, miközben ha bármiféle jogi támadás sikerrel járt ellenük, vagy ha az üzlet pénzt veszített, netán ha adósságba keveredett, immár a „korporáció,” valamint a „részvényesek” és a dolgozók fizették meg az árát, és soha többé senki nem mehetett személyes vagyonuk után. Mint egy kaszinó, ahol megtarthatod a nyereményeidet, de a veszteségeidet idegenek állják.

Ezért a jogi védőpajzsért cserébe a politikai osztályunk kiharított magának egy darabot vállalati adók formájában – aminek nagy részét természetesen a jutalékokból és a bérekből fizették. Ez hatékonyan az Állam szolgálatába sorolta a vállalkozókat, biztosra menve, hogy *soha többé* nem fognak a politikai osztály felülmúlására vagy feleslegessé tételére törekedni, hiszen ezentúl függnék az Állam hatalmától gazdasági pajzsuk és egyoldalú gazdasági privilégiumaik fenntartásában.

A XIX. század

A XIX. század vadul kreatív időszak volt az emberi haszonállat tartásának történetében. A munka privatizációjából és a bérek részleges államosításából fakadó bámulatós termelékenység olyan bőséget teremtett, hogy elkezdtek kérdőre vonni az uralkodó osztály szükségességét.

Sőt, a munkásosztály megnövekedett iskolázottsága és gazdasági kezdeményezőkézsége fenyegette a menedzseri osztály gazdasági értékét. A munkások majdnem teljesen írástudókká váltak, kiváló munkamorállal, jogi ismeretekkel és szociális hálóval rendelkeztek, beleértve az úgynevezett Friendly Society-ket, felebaráti szervezeteket, amik óvták a szegényeket a nélkülözéstől az élet nehézségeinek idején.

Tehát megnőtt a kínálat azokból, akik képesek voltak menedzselni, ami lenyomta az menedzsment árát – amit nem néztek túl jó szemmel a már létező kapitalisták.

A hagyományos megoldás a szegények által támasztott megnövekedett versenyre a könyvek és az oktatás betiltása, vallásos büntudat keltése a materializmus megvetésével, esetleg egy háború kirobbantása volt – egyik sem olyasmi, ami politikailag vagy gazdaságilag előnyös lett volna abban az időben. Nyíltan betiltani a szegény gyermekek taníttatását visszahozta volna az „omg, totális rabszolga vagyok!” demotivációs problémát; a vallásos hit halványulóban volt, míg a háború elpusztított volna minden új javat, amiben az uralkodó és vállalkozói osztály élvezetét lelte.

Briliáns húzásként az uralkodó osztály az Egyházzal összeesküdve megteremtett egy hamis oktatási „vészhelyzetet”. Egy csapat megkeseredett és alulteljesítő tanárral közreműködve bevezetésre került az állami közoktatási rendszer, ami a szegé-

nyek készségeinek, képességeinek és intelligenciájának fejlesztését tűzte ki céljaként.

Természetesen a valódi cél ennek a szöges ellentéte volt. Ahelyett, hogy praktikus, gazdasági és vállalkozói tudást nyújtottak volna, az állam iskolái áthelyezték a hangsúlyt hazafias történelemre, ismétléses memorizálásra és visszamondásra, latinra, görögre és a többi, véget nem érő, haszontalan és unalmas trivialitásra. Ennek a sportbéli megfelelője az volna, hogy ellenfeledet erőszakkal pihenésre kényszerítéd edzés helyett, az érmekért tülekedő versenytársak örömteli hiányát eredményezve. Az állam iskolái tompa, haraggal teli robotokat teremtettek, akik csak parancsok teljesítésére voltak jók, így elejét vették a menedzseri osztályt fenyegető veszélynek. (Mindez Poroszországban kezdődött, ami középkori, misztikus és harcias volt, ami valamelyest gyanakvásra készíthette volna az embereket, de ismét, a gondolkodás úgy tűnik fáj.)

Az emberfarm négy pillérének egyike, az Egyház egyre halmozódó kihívásokkal találta magát szem-

ben a XIX. században, ahogy az Ipari Forradalom a növekvő világiasságával, valamint a tudományos módszer gazdaságilag egyre hasznosabbá válásával aláásta a középkor babonás rémségeit.

Megérezve, hogy Istenük hatalma leáldozóban van, a papság új otthon felé áramlott. Ne feledd, hogy az ő szakterületük a szofista etika, mintsem a politikai hatalom, ezért egy csodálatos ötlettel álltak elő, ami lehetővé tette, hogy anélkül vegyítsék a politikába a briliáns történelmi hazugságaikat, hogy részt kellene venniük az átlagos demokrati- kus választási kampány hitvány ökölharcaiban.

Egyetlen szóban: a *szocializmus*.

A szocializmus, vagy a kommunizmus, ahogy időnként nevezik, semmi több, mint egy világi vallás, amelyben az Állam lép az Isten szerepébe. Megvan a maga jója és gonosza, teremtéstörténete, eljövendő mennyországa, amiben elhal az Állam, az erkölcsi hazugságokat terjesztő uralkodó osztálya, és így tovább. Vannak papjai, mint Platón; ugye körvonalazódik a kép...

Egyszerre ahelyett, hogy a mennyország a halál után jönne el, eljövetelét már ebben az életben megígérték, amint a kormányprogramok sikerrel járnak. (A halál utáni élet valószínűbb!) Az új szocialista klérus megígérte a szegénység, az írástudatlanság, az alacsonynövés és a kopaszság beszüntetését¹ – bármiét, ami az eszükbe jutott – és persze bárki, akinek ellenvéleménye volt ezekről a fantazmagóriákról rögtön a szegénység, az igazságtalanság, az írástudatlanság és a többi támogatójaként volt beállítva.

Nyilvánvalóan, ahogy a vallásos bűnbánat soha nem teremthet erényt, úgy a kormányprogramok sem hozhatják el a mennyországot, így beindult egy örökmozgó szociális kontrollgépezet, amelynek állítólagos „megoldásai” csak tovább mélyítették az eredeti problémát.

¹ [Egy híres szocialista próféta, Charles Fourier még azt is megígérte, hogy a szocializmus eljövetelével az óceánok is limonádévá változnak. *A szerk.*]

A vallás és a gyerkőcök

A vallást mindig is az Állam hatalmának támogatására és kiterjesztésére használták, megannyi hatásos pszichológiai mechanizmuson keresztül, amikkel mindig a gyermekekre sújtottak le.

Mindenekelőtt a vallásban a siker bűn, a kudarc pedig legitim szükséglet. Bűntudatot kelteni gazdaságilag sikeres emberekben egy olyan elvetett mag, amely a tulajdonuktól való bűntudatos megválássá sarjad a „szegények megsegítéséért.” (Megjegyzendő, hogy a papok sohasem tűnnek eléggé elhivatottnak ahhoz, hogy saját sikeres püspökeiket vagy az általuk támogatott és meggazdagított sikeres politikai rendszereket támadják ugyanígy.)

Másodszor, a vallás kitűnő abban, hogy nemlétező entitásokat teremtsen, majd előállítsa a szakosodott hazudozók osztályát, akik azt állítják, hogy ennek az entitásnak a nevében szólnak. Így tehát van egy „Isten” és egy pap, aki „az Isten nevében” beszél. A szocializmusban vannak a szegények és azok, akik a „szegények nevében” szólnak. (Megjegyzendő, mennyire kevésbé számít, hogy a szocialisták maguk szinte soha nem jönnek „a szegények” közül, mint például Marx és Engels, két munkanélküli gazdag kölyök, akiknek állítólag világrengető rálátása volt a szegénység-sújtotta munkások életére, akik mellesleg gazdagodóban voltak.)

Harmadszor, a papok, akár a politikusok, önkényes, de egyetemes erkölcsöt hirdetnek, miközben önmagukat kivonják a kirótt szabályok alól – ez, amint később látni fogjuk, a legalapvetőbb jellemzője minden uralkodó osztálynak.

Negyedszer, a vallás – ismét, akár az Állam – csodálatos csapdákat állít hamis dilemmák formájában. Például ha ellenzed, hogy az Állam elrabolja

a jövedelmedet a „szegények megsegítéséért,” akkor a vallás szerint te gyűlölöd a szegény embereket. Mintha azt mondanánk, hogy ha ellene vagy a nemi erőszaknak, akkor biztosan utálsz szeretkezni.

Tovább folytathatnánk a sort, de miután a választ olyan hatalmas mértékben magába kebelezte az Állam a szocializmus formájában, nem sok értelme maradt boncolgatni a középkori hulláját.

A modern világ

A múltban a társadalom annyira szegény volt, hogy az arisztokráciának öröklődnie kellett ahhoz, hogy megtarthassa gazdasági helyzetét – többé nem ez a helyzet, a viszonylag szabad piacnak köszönhető megnövekedett termelékenység miatt. Napjainkban egy sikeres politikus könnyűszerrel összegyűjt több generációra – vagy ha bölcsen kezelik, örökre – elegendő vagyont mindössze néhány terminus alatt. Ez tette lehetővé annak az illúzióknak a kifejlődését, miszerint az adó-haszonállat irányít valamit, amit „demokráciának” hívunk.

Mivel olyan iradatlan mennyiségű pénzt rabolhatunk el egy rövidke idő alatt, az uralkodó osztály megegyezett abban, hogy a tagok váltakozva ki-be forogjanak a hatalomból, így fenntartva azt a lát-

szatot, hogy nincs is uralkodó osztály. Ez a rotáció létfontosságú a haszonállat optimizmusának fenntartásához, megadva neki a – majdnem mindig hamis – hitet, hogy ő maga is beléphet az uralkodók közé. Ez azt jelenti, hogy az uralkodó osztály többé nem közvetlenül exkluzív, hanem valamelyest átjárható, legalábbis a peremeken.

(A modern demokrácia azzal az előnnyel jár, hogy lehetővé teszi szó szerint dollárbilliók átruházását a munkásoktól az uralkodók tulajdonába – ami a történelemben példátlan méretű zsákmány – de a rendszerünk logikája eredendően önpusztító, ami miatt nagyon fontos neked, mint új politikai vezetőnek, hogy biztosra menj, és annyi pénzt ragadj el, amennyit csak lehetséges, mielőtt összeomlik az egész kártyavár. Később elmondjuk, ezt miképpen csináld.)

A demokratikus rendszer az aranyalap elhagyásakor és a puszta papírpénz bevezetésekor találta meg igazán önmagát. Az államok a XIX. században – és azelőtt – csak korlátozott mértékben tudták

megvesztegetni a támogatókat és az államtól függő helyzetben lévőket; annyival, amennyi aranyuk a széfben volt. Aranyat nem lehet nyomtatni, tehát az aranyalap (a lakosság képessége arra, hogy beváltásuk aranyra a papírpénzüket) elhagyása lehetővé tette az Állam nyomdáinak, hogy maximum kapacitáson dolgozzanak, jókora adag úgynevezett „vagyonot” megteremtve a Második világháborút követő időszakban.

A demokratikus kormányok – mint mindegyik Állam – másról sem szólnak, csak a vagyon erőszakos átruházásáról a termelők tulajdonából a semmit nem termelőknél. Amikor a pénzteremtést valódi arany korlátozta, ez egy többé-kevésbé zéró összegű játszma volt. Amikor elvették egy csoporttól, hogy odaadd egy másiknak – kiharászva belőle magadnak egy darabot – az közvetlenül csökkentette és növelte a vagyont a jelenben, ami nem csupán teljesen nyilvánvaló volt, hanem erős ösztönzőt is teremtett a meglopott csoportnak arra, hogy harcoljon ellene.

A rendeleti pénz bevezetésével mindez megváltozott. A fantáziátlanok ezt a keynesianizmus eljövételének tulajdonították, de az igazság az, hogy a rendeleti pénz megelőzte a keynesianizmust és a keynesi elmélet nem volt több, mint a történelem legnagyobb, generációkon átívelő fosztogatásának intellektuális köntöse.

Ha az Államok kinyomtathatják saját pénzüket, akkor elérvezethetik a jövő nemzedékeit a jelenbeli támogatók megszerzéséért, és a szegényeket is átverhetik egy csapásra! Ha a kormány hozzáad plusz 5%-ot a forgalomban lévő pénzmennyiséghez, a kormányhoz legközelebb állók lesznek azok, akik elkölthetik azt a pénzt – még annak előző értékén, mielőtt beüt az infláció – majd, ahogyan a hozzáadott pénz végighalad a gazdaságon, minden ára megemelkedik, hiszen több pénz van forgalomban a javakhoz viszonyítva, mint korábban, ez pedig a gazdaság alján és peremén élőket – általában a szegényeket és a fix fizetésűeket – sújtja a leginkább.

Tehát a pénznyomtatás két fő célt szolgál: először ingyen lóvét biztosít a politikusoknak, amiből megvesztegethetik a támogatóikat; másodsor pedig megteremti és elmélyíti a szegénységet a gazdaság peremén, azaz ürügyet szolgáltat a politikusoknak az adók megemelésére, újabb kormányprogramok létesítésére (azaz új támogatók és dependensek teremtésére) és még több pénz nyomtatására, ezzel bezárva a kört.

A rendeleti pénz szintén lehetővé teszi a könnyelmű társadalommérnökösödés luxusát – „háborúkat” indíthatsz minden ellen (miután a háború az Állam életereje, ahogyan az Állam a háború életereje): drogok, szegénység, prostitúció, szerencsejáték, írástudatlanság, betegség – akármi. Ez egyre több és több embert tesz az Állami kifizetésektől függővé, és mindenkit megrémít a hétköznapi, emberi kicsapongások brutális megtámadásával. Ez szintén módosít azon, hogy milyen típusú emberek szeretnének végrehajthatók – bocsánat, „rendőrök” – lenni, de ismét, erről majd később.

Sajnálatos módon a kapcsolatot a pénzkínálat növelése és az infláció között túlságosan megalapozták és megértették ahhoz, hogy sok hasznát vegyük manapság. A tőkepiacok mindig résen vannak, figyelve a túlzott pénznyomtatás jeleit, és megbüntetik az Államokat a kötvényeik árának emelésével vagy hitelbesorolásuk leminősítésével. Ez is egy újabb oka annak, hogy miért közeledünk az embertartás jelenlegi ciklusának a vége felé.

A második trükk, amit az Államok bevetnek a körülöttük lévők megvesztegetéséhez, ha tartózkodnak a gazdaságba való közvetlen pénzpumpálástól, helyette pedig saját államkötvényeik megvásárlására használják a megteremtett képzeletbeli pénzüket. Az egyetlen, amit ez elér, az az, hogy áthelyezi a jövőbe a kötvények visszafizetésének kötelezettségét – névértékkel és kamattal. Ez egy pusztán könyvelési trükk, ahogy minden, amit az Állam csinál, de több mint elegendő embert ver át ahhoz, hogy még egy kicsivel tovább tarthasson a játék.

A demokrácia és a korrupció

de ismétlem magam...

Minden politikusnak meg kell ígérnie mondjuk három dollár hasznot minden dollár után, amit adóban beszéd. Ez persze teljesen lehetetlen, mivel az Államnak nincsen saját pénze, és nevetségesen hatékonytalan mindenben, amivel csak próbálkozik – tehát az egyetlen, ahogyan elhithető a szavazókkal az, hogy az Állam vagyont teremt, a pénz nyomtatás és a kölcsönzés. A rendeleti pénz bevezetése és a modern bankrendszer, amit az Állam által irányított kartellek védelmeznek – mint a „korporációnak” nevezett jogi védőpajzs – istenáldása volt a modern politikusoknak, hiszen lehetővé teszi, hogy évtizedekkel, akár generációkkal kitolják a jövőbe napjaink megvesztegetésének költségeit.

Ez egyértelmű minden résztvevőnek – az ingyen odaígérhető pénz, amit idegenek fizetnek vissza, akik még meg sem születtek, túlságosan is jövedelmező és következménymentes kísértés ahhoz, hogy valaki egyáltalán megfontolja annak visszautasítását.

Technikailag a demokrácia pénzfüggőség, ami háborút vív a sokkal kevésbé addiktív és pusztító drogok ellen.

Ez itt a vég...

Sajnálatos módon – és látni fogod, hogy ez az elkerülhetetlen mintázata az uralkodó osztály erőszakhasználatának – ez a fenntarthatatlan rendszer a jelenlegi ciklusának végéhez közeleg.

A probléma az, hogy államadóságok elkerülhetetlen következményei visszahozzák a középkor körülményeit. Mindenekelőtt a termelő osztály gazdasági motorja – a tőke hozzáférhetősége – hanyatlóban van, mert az Állam elrabolja az összes tőkét, hogy szavazókat vegyen. Igaz, hogy a szavazók aztán gyakran vesznek dolgokat, de ez nem éppen ugyanaz, mint új vállalkozói fejlesztéseket vezetni, hiszen a szavazók nem fektetnek be új bizniszbe, inkább a már meglévőktől vásárolnak termékeket – ami egy újabb oka annak, hogy a jelenlegi vállalatok miért nagy rajongói a kormánynak!

Másodszor, ami talán még fontosabb, hogy ismét felüti csúf fejét a haszonállat demotivációja. A fiatalok ösztönösen megérik a rájuk váró gazdasági katasztrófákat, és ez eltompítja ambíciójukat és kreativitásukat addig a pontig, amíg kevesebb és kevesebb vállalkozó teremt vagyont az uralkodó osztály számára.

A születési ráták

Az uralkodók szemében a legalapvetőbb tőkeország nem a pénz, hanem az emberek (pontosabban a gyermekek, de erről majd lentebb).

Intelligens emberek nem szaporodnak jól fogásban, ami az oka annak, hogy a modern nyugati országok születési rátája katasztrófálisan bezuhant. Mi, az uralkodó osztály tagjai nyilvánvalóan olyan emberi haszonállatot szeretnénk, ami elég intelligens ahhoz, hogy vagyont teremtsen nekünk – viszont sajnálatosan ez az intelligenciaszint ahhoz is

elég magas, hogy elvégezzen egy racionális költség–haszon számítást a modern szülőségről.

A jelenlegi rendszerben a legtöbb szülőnek az otthonon kívül is dolgoznia kell ahhoz, hogy fenntartsion akár csak egy középosztálybeli életvitelt, az eszméletlenül sok adóteher, reguláció, infláció, adósság és gazdasági beavatkozás miatt. Szóval a szülők nem tölthetik a napjaikat a gyermekeikkel, helyette megkapják őket az estékre, éjszakákra és reggelekre, amik általánosságban a legkevésbé élvezetes időpontjai a szülőségnek, különösen, amikor kifelé kell sietned a gyerekekkel a házból az óvodába vagy az iskolába. A szülők egész nap dolgoznak, beragadnak a pocsék utakon, amiket mi építettünk nekik, stresszesek, mert nem szeretnének elkésni, hogy felszedjék a gyermekeiket, azután főzzenek nekik, megetessék, megfürdessék, végül megpróbálják ágyba dugni őket – miközben szinte semmi idő nem jut a játéokra. Anyu és apu fáradtan zuhan be egy szexmentes ágyba, imádkozva, hogy gyermekük ne ébredjen fel éjszaka – azután

fel kell verniük őket egy mesterséges időpontban, megegetetni, felöltöztetni és kitessekélni őket az ajtón egy szigorú menetrend szerint – ami mind átok a gyermeknek – aztán az adóztatás utáni jövedelmük jelentős hányadát ki kell fizetniük vadidege- neknek, hogy vigyázzanak a gyermekeikre, akiket ők maguk oly’ ritkán látnak.

Nem kell lángésznek lenni ahhoz, hogy belás- suk, ez egy igen rossz üzlet a szülőknek, és a leg- elemibb oka annak, hogy ennyire alacsony az adó- marháink születési rátája – kivéve a szegények kö- reiben, akiket fizetünk, hogy szaporodjanak, hogy aztán arra használhassuk őket, hogy büntudatot keltsünk a jobbmódúakban és átadják nekünk a pénzüket.

Ami nekünk jutott tehát, az egy demotivált fia- talság, akik örökre elfolyó vagyonokat – sajátjukat és másokét – költenek az iskolákra és az egyete- mekre, egyre kevesebb kisbaba és gyermek, vala- mint egy nyugdíj felé tartó, felduzzadt baby boo- mer generáció, amire egy teljesen üres spájz vár.

Mindenki könnyedén átlátja, mennyire lehetetlen helyzet is ez, de tartózkodnak szembeszállni vele, a megváltoztatását követelni, vagy akár csak tudomásul venni, hiszen gyötri őket annak büntudata, hogy egész életükben bűnrészesek voltak a megvesztegetés elfogadásában; és mert a szülők ritkán vallják be a gyermekeiknek, milyen nagyszerűen forgatták ki a jövőjükből és adták el vadidegének őket kedvezményes parkbelépőkért cserébe. Ezeknek az öregedő lakosoknak szükségük van a következő generációra, hogy az kifizesse a nyugdíjaikat, ám a gazdaság helyén füstölgő krátert, terjeszkedő államhatalmat és masszív államadósságot hagytak rájuk, tehát a bűneik beismerése – bármilyen ésszerű erkölcsi szinten – a nyugdíjfinanszírozási követeléseik visszavonását jelentené. Ha egy férfi ellopja egy nő autóját, bármilyen igazi bocsánatkérés megkövetelné annak visszaadását – de ez soha nem fog megtörténni az államadóssággal vagy a finanszírozatlan kötelezettségvállalások billióival, tehát senki, aki bármiféle valódi befolyással ren-

delkezik, nem fogja követelni, hogy elrendezzük ezt a lehetetlen szituációt.

A demokrácia másról sem szól, mint a tehetetlenek és a még meg nem születettek bűnös és szegyenletes kifosztásáról; addig a pontig megfertőzi az erkölcsi felelősséget, ahol már szinte mindenki túlzottan bűnös és jogosult ahhoz, hogy erkölcsi alapon követelje a felelősségre vonást.

Vegyélt rá egy embert arra, hogy lopott javakat fogadjon el, és sosem fog panaszkodni a lopásra. Ez a demokrácia lényege.

Tehát emiatt nem kell aggódnunk.

Az államfüggő osztályok

Az emberi haszonállattartás alapja a *megvesztegetés*, ami egy nyilvánvaló – és egy kevésbé feltűnő – előnnyel jár. A nyilvánvaló előny az, hogy a művészek, az értelmiségiek és társaik, akik állami pénzt kapnak, soha nem lesznek alapjában véve kritikusak az adózással és az újraelosztással kapcsolatban, azokból az okokból, amik túl triviálisak ahhoz, hogy itt megemlítsük őket. A kevésbé feltűnő előny az, hogy amikor megteremtész egy egész osztályt, ami állami pénzeztől függ, háborúzó frakciókra osztod a haszonállatokat. Azokat, akiknek elrabolják a pénzét, erős ösztönző készlet az állami fosztogatás csökkentésére, azokat pedig, akik megkapják a lopott pénzt, erős ösztönző készlet az állami kizsákmányolás növelésére.

Abszolút, abszolút kulcsfontosságú, hogy olyan körülményeket teremts és tarts fenn, amelyek táplálják a szolga szolga elleni agressziót. Ha az uralkodók közvetlenül lecsapnak a haszonállatokra, azok tudatára ébrednek rabságuknak, ami ismét előidézi a motivációs problémát. A hatékony embertartók tehát gondoskodnak arról, hogy egymást támadják meg a szolgák– ami már-már túl sok előnnyel jár ahhoz, hogy felsoroljuk mindet, de egy keveset meg fogunk említeni.

Az emberi lények, mint kölcsönösen egymásra utalt törzsi emlősök úgy evolválódtak, hogy rettegjenek a horizontális társadalmi támadásoktól, kiközösítéstől és visszautasítástól. Ez egy mélyen gyökerező érzelmi gyenge pont, ami kiirthatatlan és mindig jó szolgálatot tesz majd neked.

A történelem előtti ember nem lett volna képes életben maradni a törzs támogatása nélkül, ezért a társadalmi elfogadás szükséglete elméjének legmélyebb rétegeibe van programozva, mint elemi túlélési mechanizmus. A filozófusok, akik a hatalom

szolgálatában állnak – többnyire a papok és az akadémikusok – hozzáillesztették ehhez a mechanizmushoz az erkölcs hatalmának rétegét.

Az erkölcs egy preferált viselkedés egyetemes elve, aminek megvan az az előnye, hogy könnyen internalizálják a szolga osztályok. Ha rá tudod venni a szolgálkat, hogy megtámadják egymást a fennálló társadalmi berendezkedés megkérdőjelezéséért, többé a kisujjadat sem kell mozdítanod, hogy láncon tartsd őket – ők maguk fognak megtámadni bárkit, aki kezébe veszi a láncok kulcsát!

Mentőövként mindig tartanod kell egy szolgálcsoporthoz, akik készek megtámadni akárkit, aki mentálisan felszabadítja magát a hamis erkölcsöd alól. Ez a végrehajtó szolgálat mindig két fő forrásból fog fakadni: a családtól és a médiából.

A rabszolgacsalád

A rabszolgák mélyen legbelül mindig tudják, hogy rabszolgák, és az egyetlen fogvatartójuk en-

nek a tudásnak az elutasítása. Az előző uralkodó osztályok nem bíztak ebben a mechanizmusban, ezért hezitáltak a vertikális politikai erőszakot horizontális szociális kontrollra cserélni.

Mostanra bölcsebbek lettünk.

Minden általánosan elfogadott kulturális mítoszt az uralkodó osztály teremtett, és létfontosságú olajként szolgálnak a hatalom kerekén.

A legnépszerűbb kulturális mítosz szerint a családod mindened, a legfontosabb kapcsolat, a leg-
elemibb intimitás és a legalapvetőbb társadalmi
egység.

Ez megszámlálhatatlan módon segít az uralkodó osztálynak – nem utolsósorban úgy, hogy lefekteti és kiterjeszti az alapelvet, miszerint a születés véletlene alapvető és örökké tartó erkölcsi kötelezettséget teremt; a „család” tehát ugyanaz, mint az „ország.” (Valamint a „sportcsapat,” ami az egyik oka annak, hogy finanszírozzuk őket.)

Amint szolgáskorba taszítottál egy nemzedéket, a legtöbb szülő szinte elkerülhetetlenül ellenzi majd

a következő generáció szabadságát, büntudatból és szégyenből saját behódolásuk miatt.

Azt mondjuk az embereknek, hogy maradjanak közel a családjukhoz, mivel az roppant gyakorta megtámadja őket a kollektív történelem ketrecéből való kiszabadulásnak még a gondolatáért is.

Nézzük csak sorjában:

Egy férfi feladja a szabadságát egy piti összegért és a biztonság illúziójáért. Ezután apává lesz. A fia megkérdőjelezi apja erkölcsi bátorságát és integritását, mire az apa megtámadja fiát, visszazárva őt a ketrecbe, amelyben mindketten rohadnak.

Ahhoz, hogy fennmaradjon ez a körforgás, örökké azt kell hajtogatnunk a fiúnak, hogy a családja a legfontosabb dolog a földön – fontosabb, mint az értelem, a bizonyíték, az integritás, az erkölcsösség – amit akarsz! Ha hisz nekünk, és a családja nincs elkötelezve a szabadsága mellett, örökké birtokolni fogjuk mi is, és a családja is.

Lényegében ezt az üzletet kínáljuk fel a szülőknek – akárcsak a papoknak: *add nekünk a gyermeke-*

idet, és mi megtanítjuk őket arra, hogy tiszteljenek és engedelmeskedjenek neked, bármi történjen, így nem kell ténylegesen jó emberré válnod és kiérdemelned a tiszteletüket.

(Igaz, nem minden szülő megy bele ebbe a szentségtelen üzletbe, de mi egyszerűen rávesszük a médiát, hogy gúnyt űzzön az otthontanított gyermekekből, és ezzel minden rendben lesz.)

Továbbá figyelembe véve az államtól függő osztályban ragadtak milliárdjait szerzte a világon, szinte biztos, hogy legalább egy vagy több közeli rokon a fennálló rendszer haszonélvezője, és ő fog erőszakosan megtámadni bárkit, aki megkérdőjelezi a kiszákmányoló demokrácia erkölcsösségét vagy gyakorlati hasznát. Privatizálnád az oktatást? Köszönj szépen a tanár nagynénédnek és kezdődjék a szórakozás!

A média

Néhány ember azonban össze fogja szedni az erejét és kiemelkedik a szolga osztályból, majd – különösen az internet adta kommunikációs lehetőségek birtokában – talán egy szélesebb hallgatósághoz is eljuttatja üzenetét; ebben az esetben fontos lehet meghúzni a vészhelyzeti ellentámadás fogantyúját, amit „főáramú médiának” hívnak.

Hogyan teremthetsz szolga szolga elleni erőszakot a főáramú médián keresztül?

Ismét, kulcsfontosságú, hogy észrevétlenül járj el és bízz az emberi pszichológiában.

Először is, soha nem szabad nyíltan cenzúráznod vagy kontrollálnod a médiát, különben annak tagjai fellázadhatnak az uralmad ellen és leleplezik a nyers erőszakodat. Amint elkerülhetetlenné válik a

rabszolgaság tudomásul vétele, a társadalom szükségszerűen és azonnal megváltozik – és ennek a tudásnak az elrejtéséből áll az embertartás tudományának és művészetének egésze.

Tehát lassan és fokozatosan az egyre növekvő gazdasági függőség helyzetébe kell hoznod a médiát ahelyett, hogy letartóztatod és börtönbe veted a tagjait.

Ezt úgy érheted el, hogy a riportereket egyre inkább függővé teszed attól az információtól, amit a kormánytól kapnak. Sokkal-sokkal olcsóbb egyszerűen átírni egy kormányzati sajtónyilatkozatot, mint heteket vagy hónapokat tölteni kutatással, alanyok meginterjúvolásával, források megerősítésével és jogi kockázatok vállalásával azért, hogy megírhasd egy sztorit a normális kommunikációs csatornákon kívül.

Sőt, ahogyan terebélyesedik az államhatalom, egyre több és több embert kezd érdekelni az, amit a kormány mond és csinál, hiszen ők befektetők

vagy üzletemberek, akiknek a vagyona áll vagy bukik az uralkodó osztály szeszélyein.

Ez a folyamat eleinte kissé kockázatos lehet, de mindössze egy-két évtized kell ahhoz, hogy szinte egyetemessé és visszafordíthatatlanná váljon.

Ne feledd – elég üres embernek kell lenni ahhoz, hogy sajtónyilatkozatok átírásából élj, és elég önáltató menedzsernek ahhoz, hogy képes legyél azt színlelni, hogy több volnál, mint a hatalom szutogásának felerősítője. Amint ezek a menedzserek elvállalják a pozíciójukat, elkerülhetetlenül el fognak utasítani minden energikus igazságkeresőt és ösztönösen felkutatják és felveszik a kormányrendeletek kiüresedett átírkászóit. A kollektív öncsalás, miszerint ők még mindig „híreket” közölnek, fokozatosan erősödik, addig a pontig, míg végül szidalmazni kezdik és megtámadják azt, aki valóban valami igazságot szeretne publikálni, főleg, ha az fenyegeti a kormánnyal kötött szerződéseiket, amik ellátják őket a félretájékoztatásokkal.

A kormányhoz való hozzáférés tehát minden médiaszervezet alapjává válik – így semmilyen fundamentális kritika nem születhet a kormányról. Felszólalhatsz az egyik adó ellen, de nem maga az adóztatás ellen. Kritizálhatsz egy pártot, de magát az Államot nem. Elítélhetsz egy szavazatot, de a szavazást nem.

Mint általában, egyszerre elszomorító és izgalmas látni, milyen kevésért hajlandók eladni magukat az emberek – elég, ha megjelenik a nevük nyomtatásban, ha szűkmarkúan megtérítik a költségeiket, ha meghívják őket néhány partira, és máris az ujjaid köré csavartad őket.

A nyáj egyenesben tartásához szükséges fizikai erőszakot lerendezik a rendőrök – a szóbeli bántalmazást elintézi a média.

A média arra lett kiképezve, hogy megtámadjon bárkit, aki megkérdőjelezi az erőszakos hatalomgyakorlás alapjait. A képlet egyszerű – olyannyira, hogy gyakran elsiklanak fölötte. Ha valaki azt mondja, a kényszerített vagyonátruházás – népie-

sen *lopás* – rossz, a média azonnal rátámad, amiért nem törődik azzal, aki épp megkapja a lopott pénzt.

Ha valaki például megkérdőjelezi a jóléti állam erkölcsösségét és praktikusságát, azon nyomban támadások áldozata lesz, amiért nem törődik a szegényekkel. Ha az állami iskolák ellen érvel, akkor *nyilvánvalóan* gyűlöli a tényt, hogy a gyermekek oktatásban részesülnek. Ha a szabad kereskedelmet védi, akkor a vérszívó nagyvállalatok erkölcstelen pártfogója; ha a katonaság költségvetését kritizálja, akkor gyáva kegykereső, aki átadná Fort Knoxot az al-Kaidának; ha erkölcsileg felelősnek tartja az embereket a tetteikért, akkor a múlt hibáiért bünteti őket és „hibáztatósdit játszik;” ha nem hajlandó megbocsátani egy megbánás nélküli gonosztevőnek, akkor táplálja magában az ellenszenvet, és így tovább. Ha amellet érvel, hogy a felnőtt kapcsolatok önkéntesek, akkor dühödt közösségbomlasztó; ha azt mondja, a bántalmazás elfogadhatatlan egy kapcsolatban, akkor intoleráns abszolutista, aki el akar pusztítani minden kapcsolatot...

A lista a végtelenségig folytatódhat – és Isten a megmondhatója, folytatódik is nap mint nap – de érted a lényegét.

Az a csodálatos ebben az egészben, hogy neked soha, de soha nem kell utasítanod a médiát, hogy ezt tegye – ez teljesen magától megtörténik, mert a profi verbális bántalmazók mindig a médiapiramis csúcsára jutnak, mivel olyan hasznosak nekünk, hatalmon lévőknek, hogy mindig biztosítjuk nekik a hozzáférést és az exkluzivitást.

Mindössze néhány szóbeli bántalmazóra van szükséged a csúcson, és mindenki be fog hódolni, hiszen akárki próbálna felkelni ellenük, azonnal a célpontjukká válik és szembetalálja magát azzal a rémisztő látvánnyal, ahogyan minden kollégájuk vagy gyáván hátralép, vagy csatlakozik a szóbeli bántalmazókhoz.

(Talán említenem kellett volna, hogy a papság – a történelem legjobb szóbeli bántalmazói – a szocializmusért és a médiáért hagyta ott a templomot, ezért annyira baloldali többnyire a média.)

Az ok, amiért a média így szolgál bennünket, egyszerű – mi rendelkezünk a megélhetésük felett az engedélyeken, szabályozásokon és az információhoz való hozzáféréseken keresztül. Ha úgy döntünk, hogy elhatárolódunk valakitől, azzal lőttek a karrierjének. Ha valaki nem szolgál megelégedésünkre, bármikor megfenyegethetjük azzal, hogy bevonjuk az egész szervezet engedélyét, hiszen a szabályok olyan roppant bonyolultak, hogy bárkinek bármiórt bármikor a körmére nézhetünk – akár csak az adótörvények, ez egyfajta puha diktatúra, amit nemzedékeken keresztül tökéletesítettünk.

A szabályozás célja, hogy racionális szorongáson keresztül irányítsunk a diktatórikus kontroll helyett. A korábbi diktatúrákban önkényesen lelőtték, letartóztatták és bebörtönözték az embereket – ami nagyon eredményesen irányította az emberek testét, de elpusztította vállalkozó kedvüket és motivációjukat.

Sokkal hatékonyabb szabályozni, engedélyeztetni, adóztatni – ez minden ágazatra igaz – mert ez

esetben a más véleményen lévőknek saját ködös, bizonytalan szorongásaikkal kell szembeszállniuk – amelyben nem letartóztatás és bebörtönzés áldozatai lesznek, hanem hosszadalmas jogi eljárásoké, amit a legvégén akár még meg is nyerhetnek, ám ami elszívja a legtöbb örömet az életből, amíg tart: hónapról hónapra, évről évre.

Ez áll a közszektori szakszervezetekre is – nem tesszük *illegálissá* egy szakszervezeti tag kirúgását, mert az leleplezné a rendszert annak a gazdasági viccnek, ami – csak nagyon, nagyon hosszadalmas-sá, komplikálttá, érzelmileg megterhelővé, konfrontatívvá és kimerítővé tesszük. Ez a puha totalitarizmus tökéletesített változata. Az emberek behódolnak a szorongásnak és halványan még mindig szabadnak érzik magukat – ha nyíltan terrorizálnád őket, többségük egyszerűen intellektuálisan és érzelmileg összeroppanna.

Ha a média nyíltan állami tulajdonban állna, világosan látszana a propaganda; a közvetett „tulajdonlás” engedélyeken és az információhoz való

hozzáféréseken keresztül sokkal hatékonyabb és erősebb, mert fenntartja a függetlenség és a kritikus gondolkodás mázáát.

Az effajta közvetett tulajdonlás a modern demokratikus adószüretelés lényege.

Központi igazsága az emberi természetnek, hogy mindig megtámadja azt, amit elkerülni igyekszik – ha egy újságíró azt képzei magáról, hogy valamiféle szabadgondolkodó képromboló, akkor teljes tagadásban van saját rabszolgaságáról. Ez a tagadás pedig mindig hisztérikus támadások formáját ölti azok ellen, akik ki merik ezt mondani, vagy akik valóban szabadgondolkodók.

Összefoglalva, ha mi támadunk a rabszolgákra, veszítünk, ha rá tudjuk venni őket, hogy egymást támadják meg – amit roppant egyszerű összehozni – nyertünk, legalábbis egy időre.

Gyermekek

A legnagyobb erőforrás

Amikor azt mondjuk, hogy legnagyobb erőforrásunk az ember, fontos, hogy precízen fejezzük ki magunkat.

Az embernek van két veleszületett tulajdonsága – az első az önkényes hatalommal szembeni ellenállás, a másik a természetes fogékonyság az egyetemes erkölcsnek való engedelmességre.

Akinek kétségei vannak az elsőről, az sosem próbált felnevelni egy kétévest, akinek kétségei vannak a másodikról, az sosem okozott vagy élt át erkölcsi büntudatot.

Az emberállat háziasítása nem jelenti, hogy mindegyiknek egyformává kell válnia – igazság szerint katasztrofális lenne számunkra, ha ez történné.

Hogy a leghatékonyabban irányítsd az emberfarmot, szükséged van egy összetört, önmarcangoló, bizonytalan, sekélyes, hiú és ambiciózus birka-többségre, akiket örökre lefoglalnak véletlenszerűségek, mint a súlyuk, az izmaik és a celebek – valamint egy ingatag, dühös és domináns juhászku-tyából álló kisebbségre, akikre zöld vagy kék jelmezt húzhatsz, és akiket a nyáj irányítására és megfélemlítésére használhatsz.

Az uralkodó osztályoknak mindig el kellett választania a gyermekeket a szüleiktől, másképpen szinte lehetetlen olyan bizarr absztrakciókkal helyettesíteni a szülő és a gyermek közötti köteléket, mint „az állam” vagy „egy isten”. Az embergyermekek mint a kiskacsák kötődnek bármilyen emberhez vagy intézményhez, amelyik felneveli őket, és pontosan ezért kell megkaparintanunk a gyermekeket – amilyen korán csak lehetséges – és elérnünk, hogy az Államhoz kötődjenek az állami óvodákkal és... „oktatással” – azt hiszem, ez rá a legközelebbi szó.

A távoli múltban az uralkodók elkövették azt a hibát, hogy erőszakkal ragadták el szüleiktől a gyermekeiket, ami leleplezte rabszolga-voltukat és elpusztította a motivációjukat. A középkorban a gyermekeket szoptatós dajkáknak adták, amivel elpusztították a szülők és a gyermekek közötti kapcsolatot. Kissé közelebb a múltban a bentlakásos iskolarendszerrel választották el a gyermekeket a szüleiktől, ami elpusztította az empátiát és bámulatosan brutális adminisztrátorokat és végrehajthatókat teremtett a különböző európai birodalmaknak. (Lásd: *George Orwell*)

Az emberfarm tökéletesítésére törekvő örökös küldetésünkben mi sokkal jobb módszert találtunk ezeknek a családi köteleknek az elpusztítására, a hazafiasság és/vagy a vallásosság formájában.

Ez egyike azoknak a nyertes-nyertes szituációknak, amelyek oly ritkán jönnek szembe az életben – először addig a pontig emeltük az adókat, hogy pokoli nehéz lett ésszerű életvitelt fenntartani úgy, ha az egyik szülő otthon marad a gyermekkel. Femi-

nista csoportokat is finanszíroztunk dollármilliókkal – a valaha volt egyik legnagyobb befektetésünk – hogy felbátorítsák a nőket arra, hogy elhagyják gyermekeiket és belépjenek a munkaerőpiacra.

Ez nemcsak elpusztította a szülők és a gyermekek közötti kapcsot, de a nők munkáját is átvitte megadóztathatatlanból megadóztathatóvá – mi csoda örömteli egybeesése ez az önérdeknek és a praktikusságnak számunkra!

Két dolgozó szülő mellett az egyetlen dolgunk annyi maradt, hogy kreáljunk néhány rémtörténetet a gyermekgondozás minőségéről, megengedhetővé téve, hogy közbeavatkozzunk, és átalakítsuk olyanná, ami a leginkább megfelel a céljainknak.

Egyes országokban, mint az Egyesült Államokban, a gyermekeket lényegében átveszi az Állam a szülői gondozásból a születésük után pár héten vagy hónapon belül, míg másutt a szülők közvetlen állami támogatást kapnak, ha otthon maradnak a gyermekkel – ami igen mulatságos, ha belegondolsz (és itt mindenhol találhatunk némi helyet a

humornak). Erőszakkal elveszük a szülők pénzét, megtartunk belőle egy jókora adagot magunknak, a többire adósságokat veszünk fel, amit az ő gyermekeiknek kell majd valahogyan kifizetni – aztán odavetünk néhány pennyt az anyának, aki ettől úgy érzi, óriási szívességet kapott tőlünk, amiért lehetővé tesszük, hogy otthon maradjon!

Édes irónia, hogy mindenki annyira vak marad a valóságra, hogy hozzánk rohannak, hogy védjük meg a gyermeküket minden ártalomtól, miközben mi vagyunk azok, akik eladják gyermekük jövőjét az államadósságon keresztül! Tényleg, mintha egy tolvajt bízna meg a vagyonod őrzésével, és a legcsodálatosabb, hogy mindez annyira teljesen nyilvánvaló, de soha senki nem beszél róla!

Néha szinte csábító volna rosszul érezni magunkat az embereken való uralkodásért, de olyan piszkosul hülyék, hogy már-már megsegítésnek látszik.

A gyermeknevelés általánosságban szintén fejlődött az elmúlt századokban, ami fenyegetés ránk nézve, mivel az agresszió nélkül nevelt gyermekek

azonnal fel fogják ismerni és soha nem fogják elfogadni el az embertartás valóságát.

Ahogy javult a gyermeknevelés, kiemelt fontosságot kapott, hogy egyre korábban és korábban avatkozzunk közbe. A XIX. században rendben volt az ötödik vagy hatodik évig várni, mielőtt propagandizálni kezdtük az adóborjakat az állami iskolákban. Viszont most, hogy a gyermeknevelés fejlődött, főleg a második világháborút követő időszakban, egyre hamarabb kellett közbeszólnunk, ezért igyekszünk a születés után olyan hamar magunkhoz venni a gyermekeket.

Amikor a gyermekek többé-kevésbé jól voltak nevelve a háború után, az eredmény a katasztrofális, lázongó 1960-as évek voltak, amik majdnem végeztek velünk, ezért elkezdtek finanszírozni a radikális feminizmust, egyre inkább kontrollálni a tanárokat és egyre hamarabb megkaparintani a gyermekeket, hogy rendbe tegyük az egészet.

Szóval – szükségünk van a szülőkre, akik a nyáját alkotják, és más szülőkre, akik a farkasokat al-

kotják, vagy a szociopatákra, akikre támaszkodhatunk és akik megtámadnak bárkit, akire rámutatunk. Ezeket a szociopatákat kettéoszthatjuk azokra, akik az uralkodó osztályt őrzik (a rendőrség, a katonaság, a börtönőrök stb.) – és a bűnözőkre, akik körül felhajtást csaphatunk, hogy visszaijeszszük az embereket a „védelmünkbe.”

Ismét, a duplagondol mértéke, ami ahhoz kell, hogy fenntartsa az illúziót miszerint az uralkodó osztály nem érdekelt a bűnözésben – amikor még a saját szabályaink szerint is bűnözőknek számítunk – örületes! Az államok irányítása alatt áll a szegények majdnem teljes környezete, a közoktatási intézményektől kezdve az ételutalványokon és a jóléti segélyeken át a lakhatásig – és ez az a környezet, ami a legtöbb bűnözőt termeli ki! Példának okáért az államok megparancsolják 15 000 óra oktatásban való részvételt az állami iskolákban, mégis, amikor írástudatlan és erőszakos bűnözőkként kerülnek ki ebből az óriási befektetésből, soha senki nem számoltat bennünket el!

Soha ne becsüld alá annak mértékét, amennyire az emberek készek mély, áthatolhatatlan ködbe temetkezni, hogy ne kelljen látniuk a ketreceik valóságát.

A legerősebb lakat a börtönön mindig az ódzkodás, nem az erőszak.

Soha-sohaföld

Képzeld el egy világot, ahol szinte minden gyermeket békésen nevelnek fel – nem volnának bűnözők, sem rendőrök, sem katonák, sem politikusok (vagy bárki más feneketlen hatalomvággal) – semmi munkahelyi bántalmazás, semmi fehérgalléros ragadozás az általános vagyonon, semmi erőszak, nemi erőszak, gyilkosság, lopás, drogfüggőség, dohányzás, alkoholizmus, táplálkozási zavarok, pedofília, sokkal kevesebb mentális és fizikai egészségügyi probléma, nagyon kevés válás, promiskuitás vagy hűtlenség – mivel mindezek a diszfunkciók egyenesen visszavezethetők a kora gyermekkori traumákra.

Mi szüksége volna egy ilyen világnak az uralkodókra?

Ez az a világ, aminek a létrejöttét soha nem engedhetjük meg.

A hatalmunk hierarchikus erőszakát szolgálja minden, amit megtehetünk a gyermekek traumatizálásáért.

A gyermekek óvodába küldése remek kezdet, mivel az óvoda folyamatosan megbetegíti a gyermeket, kiteszi őket egy tucat másik gyermek vad agressziójának és elpusztítja a négy szemközt töltött időt, amire szüksége van a gyermeknek a kötődéshez és az érzelmi érettséghez. Az óvodás gyermek bizonytalan marad, egy állandó gondviselővel kialakított kötődés nélkül (mivel olyan gyakori a tanárok cserélődése) és szükségszerűen több hangsúlyt fog fektetni a kortárs kapcsolatokra, mint a felnőtt gondviselőkre – beleértve a szüleiket.

A gyermekek közötti kortárs kapcsolat a legalacsonyabb közös nevezőre devalválódik, a bántalmazókat, manipulátorokat és fizikailag vonzóakat emelve a csúcsra, míg az érzékeny, intelligens és empátikus az asztalok alatt bujkál. A gyermekek

hamar felfogják, hogy a felnőttek figyelme majdnem mindig negatív, azaz *ők maguk* majdnem mindig negatívak, tovább stresszelve gondviselőiket. Idő és energia hiányában ritkán oldják meg igazságosan a gyermekek közötti konfliktusokat, többnyire mindössze elkülönítéssel és közös megbüntetéssel, ami megtöri a gyermek természetes vágyát az erényre és az integritásra, és minden hatalmat azoknak a veszélyes és kiüresedett gyerekeknek az ökleibe ad, akik nem félnek a megtorlástól.

Amikor az ideges szülő megérkezik, hogy felvegye gyermekét az óvodából, a gyermek még értékelenebbnek érzi magát, tudva, hogy ő csak egy újabb teher a szülő nyakán ("Csak szálljunk már be a kocsiba!"). A gyermeknevelés gyakorlati szükségletei ezután belesűrűsödnek egy rövid és leterhelt időintervallumba, amit senki nem élvez igazán. A szülők hirtelen haragúak és türelmetlenek, a gyermekek stresszesek és boldogtalanok, majd reggel, amikor megcsörren az ébresztőóra, kezdődik előlről az egész.

A gyermekeknek türelmetlen felnőtt gondviselők által terelve és irányítva kell magukat érezniük már sokkal azelőtt, hogy mi megkaparintanánk őket az iskolákban, máskülönben az egész rendszer darabjaira hullik.

A gyermekeknek azt kell érezniük, hogy kényelmetlen terhek a mindenható tekintélyfigurák vállán, mielőtt felnőtté – vagy akár csak diákokká – válnak máskülönben nincs hatalmunk fölöttük.

A gyermekeknek hálásnak kell lenniük minden morzsa figyelemért és törődésért, ami esetlegesen feléjük irányul, és meg kell tanulniuk beérni nagyon kevéssel, máskülönben soha nem nőnek fel azzal a kétségbeesett éhséggel, amit csak a konformizmus, a hazafiasság, a sportfüggőség, a vallások és más babonák képesek betölteni.

Gyermekeket vetünk, hatalmat aratunk.

A jelzők uralma

Az állami erőszak semmit nem képes létrehozni, ezért mindössze a nyelvet manipulálhatjuk. Ezt nevezik a „jelzők általi uralomnak.”

A jelzők általi uralom lényegében nemesnek hangzó frázisok létrehozásából áll, amik tökéletesen szertefoszlanak a legkisebb racionális vagy empirikus tanulmányozásra. A cél B-kategóriás akciófilmek szlogenjeihez fogható szóhasználat, csak zászlókkal.

Néhány példa, amire különösen büszkék vagyunk:

- „Hidat építeni a XXI. századba.”
- „[Illeszd be az országot] –nak randevúja van a végzettel.”
- „Egyetlen álmunk sem elérhetetlen.”

- „Mi mind egyek vagyunk, összekötnek bennünket közös eszméink.”
- „Ünnepeljük a sokszínűségünket.”

Amikor politikai nyelvezetet csinálunk, kulcsfontosságú a személyes kapcsolatokra apellálni, azt színelve, hogy a gazda és a nyáj egy nagy, boldog család, és bárki, aki szkepticizmust vagy egyet nem értést fejez ki, nem „csapatjátékos” és nem akar elérni semmi nemeset, jót vagy önzetlent az életben. Például:

„Talán vannak közöttünk hitetlenek, akik azt mondják, együttes erővel sem tudjuk megvalósítani ezeket a nagyszerű álmokat, de én azt mondom, a történelem be fogja bizonyítani tévedésüket, és az egység és a kreativitás szelleme tovább él bennünk, és a civilizációnk utolsó fejezete még nincsen megírva!” satöbbi satöbbi.

Figyeld meg, hogy semmi valódi kritika nem került megfogalmazásra, helyette ravasz rágalmazások rakódnak az ellenvetésre, egészen addig, amíg egyszerűen nem igazán lesz közkedvelt az, aki megfo-

galmazza őket. (Ezt a trükköt folyamatosan megerősítik a filmek, amikben minden rosszfiú unszimpatikus és minden jófiú kedvelhető, amiről mindenki, aki valaha olvasott Szókratészt, tudja, hogy szinte mindig az igazság szöges ellentéte.)

Most, hogy elérted a politikai hatalom csúcsait, szintén létfontosságú, hogy nyugalmat, önbizalmat, higgadt derűt, és minden egyéb tulajdonság légkörét áraszd, ami teljesen oda nem illő az adómarhákra váró, közelgő katasztrófák fényében.

Ennek módszere nagyon egyszerű – csak emlékezz arra, hogy neked mostantól halálodig gondodat viselik, és a gyermekeidnek sosem kell majd dolgoznia, és az ő gyermekeiknek sem kell majd soha dolgoznia, és sosem találod majd szembe magad semmi jelentős jogi problémával, fegyelmező eljárással vagy letartóztatással semmiért, amit teszel, még akkor sem, ha az igazságtalan háborúk kirobantása, emberek százezreinek lemészárlása, ártatlanok millióinak bebörtönzése, billiódolláros

adósságok felhalmozása, a kínzás engedélyezése, rendben leszel, akármi is legyen.

A következmények a birkáknak valók, nem a gazdáknak. Egy polgárt nem kaphatnak következmények nélküli költekezésem – de te mindennek fölötte állsz, mindegy, milyen poklot szabadítasz a világra.

Az emberek azért szomjaznak politikai hatalomra, mert a semmiért szeretnének valamit, és szeretnék megúszni gáztetteik következményeit – itt szeretnék biztosítani, hogy te *teljes mértékben* elérted ezt a célt. Sosem kell majd aggódnod a házad, a munkád, a szabadságod elvesztése miatt – és ezzel a politikai, jogi és gazdasági realitásokkal szembeni immunitásoddal nyugodtan áraszthatod egy hajóskapitány minden higgadt önbizalmát, akit éppen helikopterrel repítenek biztonságba, miközben a hajója lassan elsüllyed.

Azt is garantáljuk, hogy soha *egyetlen* kínos kérdést sem kapsz majd a médiától. Bárki, akinek lehetősége lesz téged meginterjúvolni, olyan izgatott

lesz az élménytől, és olyannyira reményteljes lesz karrierje előmenetelét illetően, hogy csupa rongy kérdéssel fog megdobni. Igaz, hogy néha talán feltesznek majd egy kérdést, mint mondjuk: „gondolja-e, hogy hiba volt X?” de teljes nyugalommal biztosíthatunk, hogy akármit válaszolsz, elfogadják majd, és soha nem tesznek fel utólagos kérdéseket. Mindig tiéd lesz az utolsó szó, és ha valaki mégis utólagosan kérdezni merne valamit, csak tűnj enyhén irritáltnak és ragaszkodj ahhoz, hogy erre egyszer már válaszoltál.

Ha valaki azonban kitart, ne aggódj, a karrierje véget fog érni, mert körülbelül tízezer üresfejű megmondóember kezdi majd bizonygatni, hogy mennyire sokkolta és elborzasztotta, ahogyan téged lehurrogtak és túlbeszéltek, és mégis mi baja volt, és kinek képzele magát, stb.

Tudjuk, tudjuk – lehetetlenül hangzik, de ez garantált megoldás minden alkalommal. Olyan biztos, mint az, hogy az éhes kuttyák üldözőbe fognak venni egy botra tűzött döglött nyulat.

Erkölc

Kétféle erkölcs létezik, amit ismerned kell – bár valószínű, hogy ha eljutottál odáig, ahol most vagy, már ismered őket, de nem árt még egyszer végigmenni rajtuk.

Amikor a szolgák bírálják az uralkodót, a kulcs a relativizmus, a tisztelettudás, az együttműködés és a véleménykülönbségek tisztelete.

Amikor az egyik uralkodó értékel ki egy másikat, a kulcs úgyszintén a pártok közötti egyetértés, a nézeteltérések félretétele és a különböző nézetek tisztelete.

Ez a „fordítsd oda a másik orcádat is” kategóriájába tartozik.

Ellenben ha az uralkodók bírálják a *szolgákat*, akkor bizony eljött a „szemet szemért” ideje!

Például ha előterjesztesz egy egészségügyi törvényt, ami valamire kényszeríti majd az embereket, nagyon fontos, hogy tiszteld más pártok jogát a véleménykülönbséghez. Azonban amint azt törvénybe iktatták, egyetlen pusztá *polgárnak* sincs megengedve, hogy a véleménykülönbsége mentén cselekedjen!

A viták az uralkodóknak valók, a kényszer a rabszolgáknak.

Neked megengedett, hogy megvitasd, akarsz-e háborúba szállni vagy sem; a lakosságnak nincs beleszólása abba, fizetik-e a költségeit és be lesznek-e sorozva, hogy meggyilkolják őket benne. Te megvitathatod, akard-e segíyezni valamelyik csoportot, a polgárok soha nem dönthetik el, *ők* akarnak-e segílyt adni neki.

A szabad akarat a mestereké, a szolgáknak az uralkodói parancs determinizmusa jut.

Ha netán aggódnál, hogy valaki majd rámutat ennek röhejességére, ne félj! Abban a pillanatban, amikor valaki amellettt érvelne, hogy nincs szükség

erőszakos uralkodókra – és hogy az ilyen uralkodók igazság szerint pokolian károsak – a világ összes szolgálja összecsődül egy ilyen leleplezett igazmondó ellen, lényegében azt ordibálva, hogy „Nem vagyunk szolgálak, ha nem mutatsz rá a hajcsárainkra!”

Ez a reakció a propagandára alapul, amit a legnagyobb óvatossággal tápláltunk beléjük a közoktatással – és minden oktatás közoktatás, mivel ugyanúgy szabályozzuk és irányítjuk a magániskolákat is.

Ez a propaganda, mint minden propaganda, persze teljes örültség, de nyugodt ismételtetéssel és a máshitűek megtámadásával könnyen el lehet érni, hogy nyilvánvaló igazságként elfogadják.

A propaganda a következő:

1. Az állam biztosítja X szolgáltatást.
2. Ha az állam nem nyújtaná X szolgáltatást, X szolgáltatást soha senki nem teremtené elő.
3. Tehát bárki, aki az ellen érvel, hogy az állam biztosítsa X szolgáltatást, X szolgáltatás értéke vagy szükségessége ellen érvel.

Már–már kínosnak érzem megmutatni ennek az érvelésnek az ostobaságát, de abban a nagyon valószínűtlen esetben, ha netán kapnál erről egy kérdést, nem árt tudni a „választ.”

A demokratikus modell szerint a kormány csak azt teszi, amit a lakosság többsége akar. „A többség akarata” az egyik központi istenünk, ami természetesen nem tud beszélni, ezért kedvesen megengedi nekünk, hogy öhm, a nevében szóljunk.

Tehát egy demokratikus kormány azért segíti a szegényeket, mert *a lakosság többsége azt akarja, hogy így tegyen*. Ha a kormány az emberek akaratát tükrözi, akkor akármit is csinál, az teljesen fölösleges, mivel a lakosság többsége egyébként is azt akarja tenni.

Minél inkább szidalmazták azokat, akik nem segítik a szegényeket, annál kevesebb tennivalója van a kormánynak, mivel *a támadások az általános preferenciát mutatják a szegények megsegítésére*. Az egyetlen gyakorlati érv egy kormányprogram folytatására az, ha mindenki erősen meg akar tőle sza-

badulni, mert akkor azt lehetne mondani, hogy nem törődnek a támogatottakkal. Ha valaki azt mondaná: „szabaduljunk meg a jóléti államtól!” aztán mindenki éljenezné és csatlakozna hozzá, talán volnának aggályaink a szegények sorsát illetően – míg az, hogy mindenki elszántan *védelmezi* a jóléti államot, azt jelenti, hogy nagyszerűen gondját viselnék a szegényeknek egy szabad társadalomban.

Ah, ezek a fárasztóan röhejes érvek! Néha komolyan azt kívánjuk, hogy bárcsak az emberek egy kicsit okosabbak lennének és idővel mindannyian felszabadulhatnánk, de mi éppúgy foglyai vagyunk a haszonállatok illúzióinak, mint ők.

Kizsákmányolás

Két parazita osztálya van a termelő osztályoknak: a szegény és a politikus. Régen a marxistáknak szokása volt a szegények kapitalisták általi kizsákmányolásáról hadoválni, ami teljes ostobaság. Amikor a kapitalisták „zsákmányolták ki” a munkásokat a XIX. század közepén, *megduplázódtak* a reálbéreik – mi, demokratikus mestereik szorosán a karmaink között tartottuk őket az elmúlt 40 évben, és nemhogy a reálbérek stagnáltak vagy csökkentek, hanem zuhant az oktatási színvonal, az egekbe szökött a bebörtönzések aránya, leromlottak az életkörülményeik – és a megmaradt szociális szolgáltatások (megvesztegetések), amiket nyújtunk nekik, szintén mind el fognak apadni, mivel mindenkit kilóra eladtunk az „államadósság” álöltöze-

tében (mivel az igazi neve – a *jobbágyság* – túl pontos ahhoz, hogy elfogadjuk).

A régimódi kapitalisták „kizsákmányolták” dolgozóikat, amikor egyre magasabb béreket fizettek nekik – mi kizsákmányoljuk őket azzal, hogy eladjuk őket is és a gyermekeiket is akárkinek, aki egy tízcentest hajít felénk – majd beleejtünk egy pennyt a szegények üres tányérjába, megtartunk magunkat nyolcat, az utolsó pennyt pedig fedezetként használjuk arra, hogy tíz másikat kölcsönözzünk.

Ám a kereskedő osztály is nagyon hasznos nekünk, nem csak úgy, mint adómarhák, adóbegyűjtők és termelő haszonállatok – pajzsként védenek minket a népharagtól, amit ragadozásunk elkerülhetetlen következményei váltanak ki. Amikor kifizetjük magunkat a jövőjük monopoly pénzéből (szó szerint), emelkednek az árak. Kikre haragszik meg a nép? Ránk? *Ha-ha-ha*, ugyan már, nem tanítunk nekik semmi *valódi* közgazdaságtant – nem, a pénztároslánysra orrolnak a helyi kisboltban a ma-

gas áraikért – és mi természetesen mindig megígérjük, hogy „utánajárunk” ennek a sokkoló inflációnak. Igen könnyű színlelni, hogy kivizsgálunk egy tükröt.

A másik furcsaság, hogy mi tanítjuk a gyermekeket, aztán ők elvárják azoktól az elveszett lelkektől, hogy egy kicsit is objektíven álljanak hozzánk! Képzeld el, ha iskola helyett a postára járnának tanulni – számítanál arra, hogy bármiféle kritikus gondolkodást tanulnak a postáról? Persze, hogy nem – végtelen órákon át hallgatnák, hogy milyen csodálatosak, szívélyesek és barátságosak a postai dolgozók, és hogy miképp loptak csekkeket az éhező özvegyektől a magán levélhordók, miként bántalmazták a dolgozókat és verték át a védtelen vásárlókat, mielőtt a posta állami monopólium lett. Nem számítanál arra, hogy egy szilánknyi igazság is átcsusszan a propaganda hasadékain, de mindezt – és ennél is többet, hiszen a posta nem indít háborúkat – rákényszerítik a szerencsétlen gyermekekre, akik rabokként ülnek az állam „iskoláiban.”

Tehát az emberek azt az Államot istenítve lépnek felnőttkorukba, ami meglopta a szüleiket, szétmorzsolta elméjüket a kényszerített agymosással, az életük hátralévő részére jobbgyorsorba adósította őket és végtelen engedelmességre programozta őket.

Képzeld el, ha azt mondanánk, hogy a Goldman Sachsnek kellene üzemeltetnie az összes állami iskolát – képzeld csak el a felháborodás hullámain, amik feltámadnának, a metsző sikolyokat az elfogultság veszélyeiről és az agymosásról! Ó, de add a gyermekeket az Államnak, és mindenki jóindulatúan mosolyog, biztosra véve, hogy objektivitás és az értelem, a tanulás és a gyermekek egészséges szeretete fog túlcsoordulni az iskolákban.

Ahhh, néha tényleg felfordul az ember gyomra! Mindenki tudja, hogy a tanárok le se tojják a gyerekeket – és ennek bebizonyítása olyan szánalmasan könnyű, hogy azt mindenki ismeri. Csak emlékeztessd a tanárokat, hogy nem hasznos a gyermekeknek több mint két hónapot hiányozni nyáron –

és persze a szülőknek is pokol- és idézz statisztikákat arról, milyen jól teljesítenek azok a diákok, akik egész évben bejárnak és nem felejtnek el mindent a szünidőben. Hogyan reagálnának a tanárok? Meh, a kérdésben rejlik a válasz.

Gyermekkor / Emberkor

A zsarnokság kulcsa, hogy úgy kezeljük a gyermekeket, mint valamit egy háziállat és egy hajléktalan között. Ha a gyermek sosem tekint magára teljes emberként, sosem fog törekedni arra, hogy több legyen, mint egy „állampolgár” – azaz tulajdonolt, eladott, utasítgatott. (Az emberek büszkék arra, hogy „állampolgárok,” ami teljesen beteg, mivel állampolgárnak lenni azt jelenti, hogy „joguk” van dolgozni, utazni és élni, aminek egyébként is elidegeníthetetlennek kellene lennie...)

Példának okáért képzeljük el – ahogyan Murray Rothbard írta egyszer – hogy az állam átveszi a hatalmat a magazinok és könyvek kiadása fölött, lakhely szerint korlátozza az olvasókört és ő rúg ki, vesz fel és irányít minden író, szerkesztőt és ripor-

tert, valamint arra kényszeríti az embereket, hogy fizessenek értük akkor is, ha sosem olvasnak – mi csoda szentségtelen felháborodás támadna! Micsoda felzúdulás a „cenzúra” és a „zsarnokság” ellen” Ó, de kényszerítsünk a gyermekekre *sokkal* súlyosabb kontrollt – kényszerítsük őket iskolákba lakhelyük szerint, irányítsuk az összes tanárt és tananyagot (még a „magániskolákban” is), és nem csupán elnémulnak a tiltakozás hangjai, hanem egyenesen *azokra* fognak rátámadni, akik akár csak javasolni merik, hogy a védtelen gyermekek elméjének szabadsága sokkal fontosabb, mint a felnőttek szabadidős olvasmányízlése...

Oké, ezt is imádni fogod – kényszeríts mindenkit arra az állami erőszakkal, hogy finanszírozza a gyermekek indoktrinációját, majd kényszerítsd a kölyköket arra, hogy némán üljenek a mocsos padokban, épp csak a pislogást megengedve nekik – aztán tömd őket tele gyógyszerrel, ha unottá és kimerültté válnak – és tartsd őket fogva sok-sok éven át – végül közöld velük, hogy az uralkodóik

megnyerték a háborút, ami felszabadította őket a Nemzeti Szocializmus és a Kommunizmus alól! El tudod képzelni, hogy azt mondd a gyerekeknek egy teljes mértékben kommunista környezetben – az állami iskolában – hogy a kommunizmus az ellenség? Ó persze, a gyerekek le fogják írni és vissza fogják öklendezni, amikor csak akarod, mert félnek attól, hogy begyógyszerezik őket – aztán természetesen közölnöd kell vele, hogy a kommunista diktatúrák a „mentális betegség” nevű hazugságot használták arra, hogy begyógyszerezzenek bárkit, aki nem olvadt be és nem engedelmeskedett a parancsoknak!

A szabadság a felnőtteknek való – a gyerekeknek a kommunizmus jut.

Tudomány

Komplikált a viszonyunk a tudománnyal. Szükségünk van rá a fegyverekhez és az adójószág kezeléséhez (képzeld el, milyen problémás lenne az adószedés számítógépek nélkül), tehát szükségünk van a tudomány tündöklésére, de egyszerismind irányítanunk is kell azt. Ezt úgy érzük el, hogy folyamatosan arra programozzuk a népeiséget, hogy a tudományra mint produktív, de veszélyes erőre nézzen, ami elpusztíthatja a világot, ha nem tartják szoros irányítás alatt. Ez teljesen abszurd, hiszen a mi hatásunk a tudományra volt az, ami olyan fegyvereket teremtett a Manhattan Projekt keretei között, amik *ténylegesen* elpusztíthatják a világot, de erről csak annyit mondunk a báránycáknak, hogy, tudod, rosszabb dolgok is történhetek volna, ha nem

csinálunk nukleáris fegyvereket, és ők mind bégetnek, bólogatnak és megeszik a maradék füvet, amit eléjük szórunk.

Szóval előadjuk a tudományról ezt a „varázslótanonc” sztorit, miszerint kezdetben remek dolog, aztán egyre növekszik és növekszik és átveszi az irányítást, majd egy extrém CGI kaland keretei között kell megállítani. Természetesen *valójában* magunkról beszélünk, magáról az Államról, de erre senki sem kíváncsi, ezért inkább gondolnak robotokra és számítógépekre, karbonlábnyomra és gépekre, amik hot-dogokat készítenek a levegőben.

Az emberek inkább választanak ezer tündérmesét, mint egy alapvető ténytet.

Minket kivéve, talán. Épp az a legnagyobb hatalmunk, hogy mi megértjük a szentimentalitást-és immunisak vagyunk rá. Mi vagyunk az oroszlán, ami kiscicákat ábrázoló szentimentális képekkel cserkészi be az áldozatait.

Innentől

Ezen a ponton fáj közölnöm veled, hogy rád há-
rul az aligha irigylésre méltó feladat, hogy felvilá-
gosítsd a haszonállatokat arról, hogy mennyire gá-
zos helyzetben vannak.

Nincs az az isten, hogy a rendszerünk még né-
hány évnél tovább fennmaradjon, ami azt jelenti,
hogy le kell porolnod és meg kell pendítened a jó
öreg „áldozathegedűt.”

Mármost, ez a hagyományos hangszer talán sipí-
tóan és nevetségesen hangzik a te füleidnek, de ne
aggódj, csak játssz tovább; mindenki veled fog tán-
colni a dallamra.

Csak közöld velük, hogy naaaagyon nehéz idők
jönnek és „nemzetként” megmérettetés előtt talál-
juk magunkat, és mindnyájunknak „össze kell tar-

tana” és közösen kell a vállunkra vennünk a közterheket, és vigyáznunk kell a legkiszolgáltatottabbakra, és hogy egy új hajnal áldozatokat követel, és hangsúlyozd, hogy rajtad kívül álló – vagy téged megelőző – erők fosztották ki az embereket, amelyek majd felelősségre lesznek vonva, de most mindnyájunknak a jövőbe kell tekinteni és emlékezni arra, hogy mi, emberek, mindenre képesek vagyunk, amit célként kitűzünk magunk elé, és legyőztük a korábbi zsarnokokat, stb stb stb.

Valamilyen okból az emberek mindig mazochista örömeiket lelik a nehéz idők átvészelésében, ahol mindannyiuknak „össze kell tartania” és „áldozatokat hoznia” és törekednie, hogy a legjobbat hozza ki magából a tragikus időkben, és így tovább. Ez lehet unalom vagy a kétszínűségük miatt érzett öngyűlölet, de ki tudja, és kit érdekel? Egyedül az a fontos, hogy az állami iskolák és a végtelen hazugságok a múltbeli háborúkról és válságokról – hogy az emberben lakozó legjobb a legnehezebb időkben mutatkozik meg, satöbbi – beprogramozták a pol-

gárokat, hogy sötét és kéjesen vidám attitűddel reagáljanak, amikor azt követeljük tőlük, hogy egy nemzedéken át szívjanak a mi hibánkból.

Persze, az emberek nagyon is szeretik büntetni magukat a saját kétszínűségükért meg változatos egyéb bűneikért, és isten a tudója, az átlagos állampolgár szavazónak több mint elég oka van büntudatot érezni, amikor próbál kihízelegni valamit a semmiért az államtól, a jövőből, a saját *gyermekéből* az ég szerelmére! Szóval amikor áldozatra szólít fel az ének, a legtöbben titkon felszabadulnak, hiszen mindezek a csapások, megpróbáltatások és közös terhek hatékonyan eltipornak minden lényeges társadalmi, gazdasági vagy erkölcsi kritikát.

Az „összetartás” szabadjára engedi az elképzelhető legádázabb társadalmi cenzúrát. Az eljövendő krízis során, ha a fiatalság jogosan mutogat az öregek kapzsiságára és kétszínűségére, keményen közölni fogják velük, hogy mindnyájunknak össze kell tartania és most nincs értelme „bűnbakot keresni.” Ha a fiatalság rámutat arra, hogy *nekik* so-

sem volt szabad ilyen tartózkodó, kerülő módszereket alkalmazniuk, miközben felnőttek, azt fogják kapni, hogy kiforgatják a szavakat és nem képesek elengedni a múltat, és így tovább. Haha, képzelj el egy tinédzsert, amint ilyen trükkökkel próbálja megúszni, hogy nem vitte ki a szemetet – és máris meglátod, mennyire bűzlenek ezek a gyáva terelések!

Tehát – önkorbácsolás múltbeli bűnökért és ódzkodás a múltbeli áldozatok által jogos vádjaitól – ezek a motivációk olyan pokoli támadásokat idéznek majd a szabadgondolkodók fejére, hogy egyedül egy valódi őrült fogja tovább feszegetni ezeket a kérdéseket. (Ha többet szeretnél tudni erről a jelenségről, csak idézd fel, milyen kevés európai kritizálta az uralkodó osztályt a két világháborúért két nemzedék alatt, helyette pedig mennyien büszkélkedtek egy több mint 50 millió életet követelő vérfürdő „megnyerésével” – és hasonlítsd össze ezt azzal, hogyan beszélnek egy pincérről, aki elfelejtette a rendelésüket.)

Tehát a terv mindig ugyanaz – mi rabolunk, fosztogatunk és vesztegetünk – majd áldozatokat követelünk az áldozatainktól. Hogy megértsd az alap gondolatot, képzelj el egy erőszaktevőt, amint hazafuvaroztatja magát az áldozatával.

Bárki, aki nem vesz részt ebben a tébolyban, egyszerűen zúgolódónak, „anti-csapatjátékosnak” lesz beállítva – szidalmazták és kiközösítik. Szerencsére úgy tenyésztettük ki a haszonállatainkat, hogy olyan mértékben függjenek a közösség tetszésétől, hogy ezt majdnem mindenki kibírhatatlannak találja és visszasettenkedik a sírba menetelő sorba, aminek tagjai meghökkent és haragos gyermekeiket taszigálják maguk előtt...

Konklúzió

Tehát ne feledd – neked gondodat viselik, ez az első, amit igazán meg kell értened. Te nem mehetsz tönkre, nem lehetsz éhes, nem veszítheted el az otthonodat, nem igazán rúghatnak ki, és az emberek valószínűleg több százezer dollárt fognak fizetni azért, hogy halljanak téged beszélni életük hátralevő összes napján. Könyvtárakat neveznek majd el rólad, sokmillió dolláros könyvajánlatokat kapsz, garantált arannyal bélelt nyugdíjat ingyenes orvosi ellátással az életed hátralevő részére.

Neked abszolút semmitől sem kell félned. A tiéd a legpuhább szék a legnagyobb mentőcsónakban.

Ez a fő forrása furcsa önbizalmadnak, ami megkülönböztet téged a nyájtól, és amiről azt hiszik, az oka annak, hogy te vagy a vezető.

A valóság az, hogy nekik végtelen aggodalmaik vannak, amilyenek téged nem gyötörnek, ezért te egyszerűen csatlakozhatsz közénk, felülemelkedve a tömegek kicsinyes félelmein, nyugodt és biztos testtartással, mint az ősi istenek, akik mindig is voltunk.

Szóval menj, állj ki a tömeg elé és adj ki csinos hangokat a selymes torkoddal. Tereld el a figyelmüket ékesszólásoddal, amíg mi végzünk a zsebeik kifosztásával. Öntsd ki nekik a szíved maradékát, mialatt belevezeted a báránykákat a szakadékba – ez talán kísérti majd az integritásod maradványait, de ne félj: még mindig ott van nekünk az a bélyeg, ami csupán a te mosolygó arcodra vár.

Vége.

Mit tehetek?

Mindenkit nagyra értékelek, aki már ilyen régóta részt vesz ebben a beszélgetésben. Most tehát szeretnék letisztult választ adni a kérdésre, amelyet talán a leggyakrabban tesznek fel nekem, és amely így szól: Mit tehetek? Ha szeretnék változtatni a világon, ha meg szeretném menteni a világot, ha szeretném egy jobb helyé tenni – mit tehetek? Elhíntettem a választ erre a kérdésre a videóim és a podcasteim ezreiben – mint kissé köves talajra ejtett magvakat – most pedig mindet össze fogom szedni és eléd fogom tární. Sajnálom, mostantól nem marad kifogásod nem cselekedni.

Ha meg akarod változtatni a világot, először meg kell értened, mi a világ és a társadalom, amiben élsz. A társadalom valójában apró összecsapások sorozata, amelyek végül az egész társadalom megváltását vagy pokolba taszítását eredményezik. A gonosz szüntelenül próbára teszi az erényt; a jó emberek elszántságát, a te elkötelezettségedet. Mint egy börtönrab, nap mint nap megrántja a láncát, figyeli, ki tud-e szabadulni, ki lehet-e szabadulni. És a gonosz türelmes – ahogyan látható abból a 150 évből is, ameddig a nyugati civilizáció elpusztítása zajlott. A gonosz egy fogoly, aki a körmeivel próbál átjárót vésni egy téglafalon – minden áldott nap karmol, karmol, karmol. Az apró összecsapások ezreiben, amelyeket nap mint nap megvívunk, a kérdés az, hogy *te* melyik oldalon állsz. Bizonyára észrevetted – nehéz volna nem észrevenni – hogy bizonyos eszmék már a felbukkanásukkor olyanok, mint a lavina; gyarapszanak, felgyorsulnak, szinte megállíthatatlannak tűnnek, mintha valami feltartóztathatatlan lendület hajtja-

ná őket, az ember pedig tehetetlennek érzi magát a sodrásukkal szemben. Ez azért van, mert már mindent előkészítettek az apró összecsapások ezrei, amelyek szerte az egész világon, minden egyes nap minden áldott percében lezajlanak.

Ha egyszer ráébredsz erre és felismered, többé nem leszel képes nem észrevenni. Ha belegondolsz, megfigyelheted a beszélgetéseidben, hogy mindegyikbe apró célzásokat, álláspontokat, mércéket, *erkölcsöket* csempésznek – nem feltétlenül azokba, amelyek az időjárásról vagy a fociról szólnak, hanem arra gondolok, amikor valami fontosabb téma merül fel. Mindig akadnak olyanok, akik valami ronda, gonosz, rettenetes dolgot hangoztatnak és a te felelősséged visszavágni nekik. Hogy variáljam egy kicsit a metaforákat: a gonosz olyan, mint a gátnak csapódó folyó, keresi a repedéseket, van-e rés, talál-e átjárót – aztán ha résre bukkan, mélyíti, szélesíti, míg végül az egész gát össze nem omlik.

Ott van például az adóztatás témája. Ha felmerül, az adók miatt többnyire morgolódnak az embe-

rek, de lesz vagy lesznek közöttük, akik hozzáteszik, hogy „nos, az adózás a civilizáció ára.” Vagy amikor a bevándorlásra terelődik a szó, valaki mindig megjegyzi, hogy „hát, a rászorulókon valahogy mégis segítenünk kell.” Vagy a jóléti állam kapcsán: „hát, még mindig jobb, mintha a szegények tömegesen halnának éhen az utcákon.” Aztán az állami egészségbiztosításról: „hát, még mindig jobb, mintha a betegek ellátatlanul nyomorognának, és hát bármennyire szeretnénk, nincsen jobb...” Mindig van egy narratíva. Ezek az emberek lehetnek tudattalan hordozók, akaratlan terjesztői a szociálisan terjesztett – szocialista – járványnak, de ettől függetlenül persze felelősek érte. Ahogyan te is felelőssé válsz, miután ráébredsz az apró összecsapások természetére, amelyek folyamatosan zajlanak az életedben.

Én jártamban-keltemben – amikor nem ezt a műsort vezetem és nem egy kamerához beszélek – rengeteg emberrel érintkezem. És soha nem hagyok szó nélkül egyetlen hamis erkölcsi egyenérté-

küiséget² vagy szirupos-szacharidos szocialista érzélgést sem. Ezt nagyon fontos megértened, mert neked is ugyanígy kell eljárnod a saját életedben. Lehet, hogy nincs igazán kedved előállni és úgymond a középpontba tolnakodni – nekem sem, csak épp elengedhetetlen a világ megmentéséhez – talán nem szívesen csinálnád azt, amit én, de helyette annyi mindent tehetsz, ami sokkal erőteljesebb, mint amit én elérhetnék a te környezetemben, a te életedben. Én – mint pixelek egy képernyőn, vagy mint egy hang valakinek a fülében – ugyan beszélhetek a nagyvilághoz, de egyedül neked van lehetőség a családdal, a barátaiddal, az ismerőseiddel, vagy bárki mással beszélgetni, akivel találkozol. Olyan hatalmad van ezekben a körökben, amivel én nem rendelkezem. Én adhatok neked ötleteket, de ezek a gondolatok egyedül a te személyes

² [Szofista taktika, amikor két erkölcsileg különböző álláspontot egyenértékűként tüntetnek fel, és ezen a hamis erkölcsi alapon támadják; például „a reklámozás erkölcsileg egyenértékű a rabszolgatartással, ezért be kell tiltani”. – A szerk]

tekintélyeden és hitelességeden keresztül juthatnak el hozzájuk.

Tehát amikor például a bevándorlásról esik szó, én nagyon őszintén szólok hozzá, vagy amikor a nemek közötti bérres vetődik fel, vissza lehet vágni olyasfélével, hogy „engedd, hogy elmagyarazzam ezt neked; vagy magyarázd el te, amit gondolsz, mert én ezt így meg így tudom” – például. Ilyen beszélgetéseket négyszemközt, olyan emberekkel érdemes folytatni, akik őszintén rosszul informáltak – akiket félrevezetett a média, a felsőoktatás vagy valami más, akik információs buborékban éltek és azt hiszik, hogy jót tesznek – nem tesznek jót, de azt hiszik. Az ilyen emberek megérdemlik a jóindulatú kiigazítást. Aztán vannak a hangos, csiszolópapírelkületű egyének, akik állandóan másokhoz, mások nyers államista sebeihez dörzsölik a véleményüket, – ezeket az embereket először kedvesen kell helyreigazítani, utána viszont tényleg állnod kell a sarat. Ilyen konfliktusok várnak a magánéleteredben. Nem kell bennük úgy viselkedned, mint

én, sem támadnod az embereket vagy kiabálni rájuk, káromkodni pedig végképp nem. De vitába kell velük szállni, mert pont a korábban lezsírozott, hallgatólagos beleegyezés teszi lehetővé, hogy az eszmék szárnyra kapjanak. Ezzel nagyon fontos tisztában lenni.

Azt hisszük, hogy a korrupció odakint van valahol, a nagyhatalmú emberek és a politikai élet távoli fellegetváraiban, netán a médiában vagy az egyetemeken – de nem így van. A megtestesülő politikai korrupció és a popkultúra dekadenciája és degenerációja nem olyasmi, amit úgy osztottak ki nekünk. Ehelyett arra a régi mesére hasonlít a vámpírról, amelyik nem tud berepülni ahhoz, aki nem hívja. A vámpír persze ravasz és gonosz, de a mesében van egy varázslatos várárok, ami védelmet nyújt ellene – kivéve, ha rávesz, hogy beinvitáld.

A korrupció, az államadósság, az infláció, a rendeleti pénz, a terjeszkedő államhatalom vagy a szólásszabadság ugyanígy működik. „Hát, azért a szólásszabadságnak is van határa” – mondják körülöt-

ted a bolondok, a hasznos idióták, esetleg a rosszindulatú egyének. Nem feltétlenül a családtagjaid, talán a fodrászod vagy akárki más, aki csak úgy fecseg. Nehéz lenne megmondani, rosszul informáltak vagy rosszindulatúak-e, és nem is igazán számít. A fontos az, hogy neked el kell kezdened vitába szállni ezekkel a megjegyzésekkel. A gonosz az idiótákat használja a mérge terjesztésére.

Ismersz például olyan nőt személyesen, aki házasságon kívül neveli a gyermekeit, így nagy rajongója az állami támogatásoknak? Nos, talán beszélgetned kellene vele, ha felmerül a téma és áldozatot játszik. Vagy amikor egyesek szerint több embert kellene idehozni a harmadik világból. Nos, hétszázmillióan vannak úton, mindet be kell engedni? Mennyi kell még, hol a határ, hol az észszerűség?

A helyzet az, hogy a korrupciónak alapjában véve két okozója van – két olyan dolog, amit áhítunk, de nem akarunk kiérdemelni. Amit kívánunk, de nem akarunk igazán.

Az egyik ezek közül a pénz. Ez bújik meg a jóléti állam, az állami megrendeléseket teljesítő emberek, vagy a hadipari komplexum mögött. Meg nem érdemelt pénz vagy immateriális haszon – például két hónap fizetett szabadság nyáron, ha az ember éppenséggel egy állami iskolában tanít. Vagy ott van a munkabiztonság, esetleg különféle közalkalmazottaknak járó kedvezmények – ezek mind a korrupció megnyilvánulásai. „Adhatok neked valamit, amit nem kell kiérdemelned, adhatok neked valamit ingyen. Nem kell megdolgoznod a megélhetésért, csak szavaznod kell érte.” Látod az ebben rejlő veszélyt?

Szót kell emelned ellene. Például amikor egy tanár azt mondja: „Nos, megérdemlem a nyári szünetet, mert egész évben keményen dolgozom” – tehetsz fel kérdéseket. „Gondolod, a tiéd az egyetlen csoport, amelyik keményen dolgozik? Mások miért nem kapnak két hónap nyári szünetet? Gondolod, ez igazságos? Gondolod, másokat kényszeríteni kellene a kifizetésére; kényszeríteni arra, hogy le-

hetővé tegyék? Gondolod helyes, hogy a diákokat a szolgáltatásod igénybevételére kényszerítik? És hogy a szülőket – akik talán nem is értenek egyet azzal, amit a gyermekeiknek mondasz – a béred előteremtésére kényszerítik? Szerinted ez helyes, ez igazságos?”

Élhetsz nagyon tevékeny életet, de a döntő fontosságú az, hogy nap mint nap hogyan állod a sarat. Idegesít ez másokat? Hát persze. De ha ők kezdeményezik a beszélgetést, akkor kevésbé – vagy legalábbis igazolhatod magad. Ha mások állandóan helytelen, tájékozatlan vagy akár gyűlölködő megjegyzéseket tesznek, te pedig visszavágsz, lehet, hogy mások idegesek lesznek, te azonban rámutathatsz: „Nem én hoztam fel a témát, nem én tettem ezt a megjegyzést. Ha azt akarod, hogy ne vitatkozzak, ne mondj téves, helytelen dolgokat!”

Azt emberek tétovázni szoktak: vitatkozni nehéz, kellemetlen, tolakodó, bosszantani fog másokat... Nos rendben van, de ne feledd, hogy a ravasz elemek ezen a világon pont azt szeretnék, hogy ezt

gondold. „Állj le, állj félre, lépj túl rajta. – mondanák. – Engedj bennünket terjeszkedni, engedj uralkodni, ne állj az utunkba, ne akadályozd a terveinket, ne légy bátor, ne vágj vissza, ne küzdj... Ne légy idegesítő.”

Másrészt ez nézőpont kérdése. Hasonlítsd össze azt, amit tőled követel a szabadságharc azzal, amin az őseidnek kellett keresztülmennie. Amit ők tettek, az nem mindennapi volt. Ha szerinted ez, amit tőlünk megkövetel az erény kicsit bosszantó, kicsit nehéz – akkor menj, tölts egy napot azzal, amit az őseidnek kellett a civilizáció védelmében véghezvinnie! Utána talán másképp vélekednél egy kevés társaságbeli kényelmetlenségről. Ha nem vagyunk képesek honorálni azokat a vérrel és izzadtsággal keveredő könnyeket, amiket az őseink ejtettek azért, hogy ilyen szabadságot hagyjanak nekünk örökölni; ha nem tudjuk megbecsülni az erőfeszítéseiket és az áldozatukat, akkor nem érdemeljük meg a szabadságot, amit kivívtak nekünk – és egészen biztosan nem fogjuk megőrizni sem.

Tehát mint mondtam, az államhatalom két olyan dologgal kecsegtet, amire vágyunk, de nem érdemeltük ki. Az egyik természetesen a pénz – a másik pedig az erkölcsi önbecsülés. Annak az érzelme, hogy jót cselekszem, amikor olyasmit támogatok, amiért másoknak kell majd fizetniük. Azaz nem közvetlenül nekem a saját időmmel, munkámmal, energiámmal vagy pénzemmel. Jó embernek érezhetem magam attól, hogy véleményem szerint a menekülteket be kéne, el kéne, ezt kéne vagy azt kéne anélkül, hogy közvetlenül nekem ez bármibe kerülne. Persze mondhatnánk, hogy nőni fognak miatta az adóterhek, ez azonban nem igaz – az állam kölcsön is kérheti a pénzt, vagy átcsoportosíthatja más forrásból, vagy megrohamozhatja az idősek nyugdíjalapját, ki tudja. A lényeg, hogy az állam soha nem követel szerződést arról, hogy ha támogatod a bevándorlást, akkor az érkező migránsokat nálad fogják elszállásolni vagy a te nevedre állítják ki a számlát. Absztrakt kijelentéseket tenni nagyon könnyű, az állam pedig lehetővé teszi, hogy

emiatt erkölcsi önelégültséget érezz – hogy azt hidd, helyes dolgot cselekszel és ez neked közvetlenül, a jelenben semmibe sem kerül. Szeretnénk jó embernek hinni magunkat és erőforrásokat birtokolni. Az állam pedig biztosítja nekünk az erénymutogatás nikotin-heroin cseppjeit – erkölcsi önbecsülést anélkül, hogy ki kellene lépünk a világba kockázatos, kellemetlen vagy költséges dolgokat cselekedni.

Az egyik példája ennek a jóléti állam.

„Szerintem segíteni kellene a szegényeken” – remek, nagyszerű, emeld fel a feneked, kelj fel a kanapédról, kelj fel a számítógép elől, menj ki és segíts a szegényeken! Válj valami szegény kisgyerekek nagytesójává, ismerkedj meg egy szegény családdal, vigyél nekik ételt, tanítsd meg őket az erényes életre, menjél, menjél, menjél! „Ó, hát én csak úgy szeretném érezni, mintha segítenék az embereknek, ezért támogatom a jóléti államot, de nem akarok *igazi*, nehéz munkát belefektetni!” Jó embernek szeretnénk érezni magunkat és erőforrás-

kat is szeretnénk – a kettő azonban gyakran fordítottan arányos egymással. Ha tényleg segíteni akarunk a szegényeken, az erőforrásokba fog kerülni – minél inkább segítesz nekik, annál több időbe, erőfeszítésbe, energiába vagy pénzbe. Az állam viszont mágikus módon lehetővé teszi a „szegények megsegítését” költségek nélkül. Megtarthatod az energiád, a pénzedet, az idődet, ráadásul tiéd a jutalom is: az érzés, hogy jó ember vagy, aki segít a szegényeken.

Természetesen tény, hogy a jóléti állam nem segít a szegényeken. Amikor azonban a jóléti állam toxikus, családroboló, lélek-degradáló aspektusai kerülnek szóba, illetve rettenetes gazdasági hatékonytalanságai – hogy csapdába ejti a szegényeket az állam segélyprogramjainak csótányrágta moteljeiben – az emberek látszólag irracionálisan reagálnak. Idegesek lesznek, dühösek, olyanokat mondanak, hogy mi a szegények éhhalálát akarjuk...

Szerintem a populáció jelentős része szó szerint, fizikailag függője lett az erénymutogatás endorfin-

jainak. Amikor valaki erkölcstelennek nevezi a jóléti államot és feltárja, hogy árt a szegényeknek, azal elveszi ezektől az emberektől az erkölcsi önelégülés és az erénymutogató lehetőségét, amiben addig örömet lelték. Elveszi a drogjukat. Elveszi az érzést, hogy jót cselekszenek akkor, amikor valójában nem. Kijózanodni, kilépni a státuszfüggőség és az erénymutogató narkotikus ködfelhője mögül pedig nem könnyű. És mint minden függőséget, ezt is annál nehezebb kezelni, minél régebb óta tart.

Ezek a beszélgetések tehát több szempontból is nagyon fontosak. Nyilvánosan szállnak vitába a rossz ötletekkel, alapelvekkel, talán még rossz szándékokkal is, így mások nem érzik magukat annyira egyedül. A kanadaiaknak mindössze nyolc vagy kilenc százaléka szeretne bevándorlókat, de másról sem hallanak, mint még több bevándorlásról. Ha egy ilyen beszélgetésben felvázolsz néhány tény és következtetést, ezek az emberek erőt méríhetnek abból, hogy valaki megtalálta a szavakat

saját nyugtalanságuk kifejezésére. Erőt ad nekik a saját beszélgetéseikhez. Amikor bevállalsz valami kellemetlent, amikor feltársz egy keserű igazságot és megállod a helyed, miközben elpusztítod a drogfüggők anyagát – vagy legalábbis megpróbálsz csökkenteni a véráramukban keringő mennyiséget – azzal megmutatod másoknak, hogy maradt még bátorság a világban. Illetve azt, hogy nincs légiveszély, nincs vége a világnak abban a pillanatban, hogy az ember vitatkozni kezd valakivel. Mások látni fogják ezt és azt is, hogy az életed megy tovább holnap is és holnapután is, és jól boldogulsz. Megmutathatod az embereknek, hogy az integritás következményei korántsem olyan súlyosak, mint gondolnák. Ez azt jelenti, hogy visszahúzódnai többé nem óvatosság, hanem gyávaság. Mindez magától, közvetlenül történik, amikor nyilvánosan folytatasz egy ilyen beszélgetést.

A társadalom valójában tehát nem más, mint apró összecsapások ezrei, amelyek egy-egy eszme gyors szétterjedéséhez vezetnek, vagy megakadá-

lyozzák azt. Ez az esszenciája annak, ami meghatároz egy társadalmat. Mint a szelek, amelyek egy hajót próbálnak irányítani – most a balról fújó légáramlatok irányítják, merre halad a társadalom. Neked pedig nem valami hatalmas katasztrófát kellene a fejedre idézned, mindössze apró kérdésekről, apró visszavágásokról van szó. Nem kell görög esküvő-stílusban tányérokat dobálnod vagy borzasztó konfrontatívnak lenned, lehet gyengéden is csinálni. Minél jobban belejössz és hozzászoksz, annál olajozottabban fog menni. Minden alkalommal azonban, amikor kommentár nélkül hagysz valami rosszat – erkölcsileg rosszat – a tudatos vagy tudatalatti gonosz tesz egy apró lépést előre. Te pedig elkerülhetetlenül meghátrálsz egy kicsit. Minden ilyen alkalommal gyengíted a többiek elköteleződését és erősíted azokét, akik úgymond feltörik a jeget az erkölcstelenség tankhajóinak megérkezése előtt. Mint amikor kihagyod az edzést; önmagadat gyengíted minden alkalommal, amikor nem kérdőjelez meg valamit a pillanatnyi kényelem kedvé-

ért. És miattad a hajó egy kicsit közelebb fordul a szakadék széléhez.

A múltban nem volt ennyi lehetőség vitába szállni az erkölcstelenség elszaporodó cecelegyeivel vagy szúnyogjaival. Most azonban itt az internet, az információ elérhető és elküldhető, olyan műveltségre tehetsz szert, ami közel lehetetlen, hacsak nem teljesen lehetetlen lett volna a múltban. Tehát vannak mechanizmusaink a társadalmi hanyatlással szemben. Ez pedig azt jelenti, hogy miután megérted, hogyan tör magának utat a gonosz a társadalomban... kifogysz a kifogásokból.

Van egy régi mondás a csődről. Egy gazdag fickó csődbe ment, valaki pedig megkérdezte: „Hogyan mehettél csődbe, amikor ennyi pénzed volt?” Tudod, mit felelt? „Nagyon lassan, azután nagyon gyorsan.” A gonosz térhódítása is hasonló. Miután eléri a fordulópontot, amint elég ösvényt levajazott ahhoz, hogy ellenállás nélkül haladhasson, amint eléggé meggyengül a jó – amit megállás nélkül különféle manipulációkkal gyengít – drasztikusan

felgyorsul. Előtte pedig apró lépésekben halad előre, ha pedig ellenállásba ütközik, gyáva trükkökhöz folyamodik, például úgy tesz, mintha viccelt volna amikor valami irracionális, rossz dolgot mondott, vagy projektál, neveken nevez stb. „Hé haver, én csak annyit mondtam, hogy jó lenne segíteni az embereken a harmadik világból, most miért vagy ilyen?” Ezekkel a trükkökkel pedig neked kell felvenned a harcot. Én nem vagyok rá képes. Adhatok neked fegyvereket és eszközöket, tényeket, érveket, bátorítást, lelkesedést; remélhetőleg példa is lehetek valakire, aki nem hátrál meg és mégis boldogan él – ezeket a csatákat azonban nem vívhatom meg helyetted.

Ugyanarra vágysz, amire én és amire azok, akik helyeslik a jóléti államot vagy a korlátlan bevándorlást. Arra az érzésre, hogy jót cselekszel – ami igen jó érzés – egy valódi jócselekedet óriási nehézségei nélkül; a kockázatai nélkül. A múltban rabolniuk kellett azoknak, akik ingyen vagy anélkül akartak erőforrásokhoz jutni, hogy megoldoztak

volna értük a szabadpiacon. De ha betörsz valakihez, ott elkaphatnak a kutyák, felvehet a biztonsági kamera, a lakók esetleg fel vannak fegyverezve – a művelet veszélyes, kellemetlen és kockázatos. Vagy ha útonálló vagy, az áldozatod talán tud ju-jitsuzni vagy krav magázni, netán fegyvere van, esetleg a közelben várnak rá a barátai. Amorális kontextusban mindenki ingyen dolgokat szeretne. Másokét elvenni azonban kockázatos. Ha azonban az állam adóztatja meg őket, az eliminálja a kockázatot, ugye?

Erős a kísértés, miközben nézel engem és másokat, hogy azt hidd, a tornamutatványokat tanulmányozni ugyanaz, mint csinálni. Diétás recepteket gyűjteni ugyanaz, mint diétázni. De nem így van. Nézni engem, ahogyan vitatkozom az emberekkel vagy kellemetlen igazságokat tárok fel a vonakodásuk ellenére nem ugyanaz, mint valóban jót cselekedni. Videókat nézni, olvasni, ismereteket gyűjteni fontos és szükséges – ahogyan egy fogyókúra megkezdése előtt is elengedhetetlen utána-

nézni a témának vagy kikérni egy szakértő véleményét – de nem elég. Ebben rejlik a kísértés. Akárcsak azok, akik a jóléti állam helyeslésével szeretnék jó embernek érezni magukat, te erkölcsi önbecsülést találhatsz abban, hogy helyesled és nézed, amit én mondok vagy csinálok. Ez a beszélgetés, a Freedomain Radio azonban a személyes – és a politikai – szabadság logikájáról szól. A személyes kapcsolataidról. Meg kell értened, hogy nem szervezheted ki a világ megmentését: nem ruházatok rád, egy szerzőre, egy bloggerre vagy egy vloggerre, nem teheti meg helyetted egyetlen egyén vagy egyének csoportja sem – kizárólag te. Ez a műsor felszólítás a cselekvésre.

Szeretnék mondani még valamit. Talán azt hiszed, hogy már ismered az örömet, az önbecsülést, a büszkeséget – viszont ha még nem magad vívod meg ezeket az összecsapásokat, ha még szívesebben állsz a képernyővel szemben, mint az emberekkel, akkor nem ismered őket igazán. A kockázatmentes „jótett” drogja egy idő után elveszíti varázsát, és

folyton vissza kell menned újabb és újabb, nagyobb és nagyobb adagokért. Könnyű a függőjévé válni annak, hogy mások erényes cselekedeteit tanulmányozzuk, hiszen ezzel elhalaszthatjuk a cselekvést és a kényelmetlen beszélgetéseket. „Még tanulok, még nem állok készen, éppen a szükséges ismereteket sajátítom el...” Ez is egy módja a meghátrálásnak. Átmeneti öngazolás, ami hamarosan el fog halványulni és pótlásra fog szorulni. Te pedig inaktívabb, visszavonultabb leszel, hiszen az erényes cselekedetek tanulmányozásával töltöd az idődet ahelyett, hogy megtestesítenéd őket a saját életedben. Tapasztalatból mondom, nem valami erkölcsi piedesztálról beszélek le hozzád, ezek a dolgok engem is nap mint nap kísértésbe visznek.

Viszont hadd tegyem hozzá, hogy ha az erény látványa lelkesedéssel, izgalommal és érdeklődéssel tölt el, akkor örömhírem van számodra. Ugyanis az igazi boldogság, amely annyival fényesebb az erény tanulmányozásának hamis megkönnyebbülésénél, mint a Nap a Holdnál, még előtted áll. Én pedig

irigyellek érte. Amikor arra a rengeteg gyönyörű zenére gondolok, amit a kislányom még soha nem hallott, irigylen tőle az újdonság varázsát. És amikor végignézek rajtatok, szeretett hallgatóságom, akik még nem tapasztaltátok meg az erény megtestesítésének igazi, teljes, mély, varázslatos élményét... Döbbenet fogtok visszagondolni halvány, szinte hisztérikus, addiktív és sekélyes örömfoszlányaitokra és azt kérdezitek majd magatoktól: miért éltem ezen a hulladékon, amikor ott várt rám ez a mennyei büfé? Én már évek óta érzem a boldogság ízét, ami benneteket is átjárhat, ha akarjátok. Régi mondás, hogy a bátrak csak egyszer halnak meg – a gyávák azonban ezerszer. Ha ezt megérted és elhiszed nekem, amit ígérek és amiről tudom, hogy elérhető – hiszen benne élek – akkor azt is tudod, hogy nem a halál vár rád, hanem egy büszke, teljesítménnyel, céltudattal és az erény káprázatos érzésével teli élet. Menj, kelj fel és szerezd meg.

Az 'Ó, a francba' pillanat

Hadd mutassak rá valami lényegesre és fontosra egy pokoli meeting apropóján. Huszonhét évesen egy szoftvercég társalapítója voltam, amely automatizálta a talaj különféle környezeti elemzéseit. Egy vállalat – hívjuk vállalat A-nak – negyven százalékos árengedményt ígért a talajvizsgálatok árából a szoftverünk használatáért. Épp B vállalattal együtt voltam az értekezleten, aki ugyanolyan talajvizsgálati szolgáltatást akart a mi szoftverünkkel egy csomagban eladni, de megszokásból A cég árengedményét hangsúlyozva tettem ajánlatot – miközben B céggel voltam a meetingen! Rettenetes!

Tudod, az ember néha bekapcsolja az autopilótát az életében – például valaki megkérdezi, hogy

vagy, te pedig rámondod, hogy jól, pedig épp hasogat a fejed – ami ellen persze fontos küzdeni, hiszen nem akarunk ilyen robotikusan élni, de mindenkinek ismerős az érzés. Én is ilyen autopilótára voltam kapcsolva – előtte egész éjszaka a szoftveren dolgoztam, nem aludtam rendesen – ezért annak a cégnek a nevében tettem ajánlatot, amelyik nem is volt jelen az értekezleten! A srác, akivel együtt vetünk részt a megbeszélésen, természetesen meghagudott. Kapkodva véget vetett az értekezletnek, majd megvárta, amíg a lifthez érünk, azután azonban – és amikor hazafelé vezetett, miután nekem egészen a harmincas éveimig nem volt saját autóm, így ő vitt haza – rendesen nekem esett. A versenytárs termékét árultam az értekezleten! Olyan volt, mintha a Pepsit akarnék eladni, miközben agyba-főbe reklámozom és dicsérem a Coke-ot. Miközben az autóban ülve, a társam veszekedését hallgatva rádöbentem, mit is csináltam, átéltem ezt a bizonyos „*Te jó isten, a franca!*” – pillanatot.

Ha végignézel az életed történetén, panorámáján – gondolatban bejárod minden síkságát és magaslatát – bizonyára észreveszed, hogy nem kell sokáig kutatnod ilyen „Te jó ég, a francba!” – pillanatok után.

Ezek a kiszolgáltatottság, a tanulás, az emberség élményei. Én megtanultam, hogy éberebb legyek az üzleti értekezleteken és az élet más területein. Jó lecke volt, és még mindig megbánást érzek, ha rá gondolok. Tehát remélhetőleg neked is és nekem is megvannak a magunk „Te jó ég!”-pillanatai – van viszont egy bizonyos emberfajta, amelyik a jelek szerint nem él át ilyesmit.

A minap olvastam egy amerikai családról – a havi egészségbiztosításuk ára kilencszáz dollárról közel háromezer dollárra nőtt, plusz a közel tízezer dolláros önrész. Gyakorlatilag hasznavehetetlen egészségbiztosítás – háromezer dollár egy hónapra, ráadásul közel tízezer dollárt kell egészségügyi szolgáltatásokra költeni, mielőtt érvénybe lép.

Az Obamacare előtti időkben az emberek nyolcvan százaléka elégedett volt az egészségbiztosításával – azóta viszont rengeteg, rengeteg mindent tettek benne tönkre. Az emberek nevetve szabadpiaci rendszernek nevezik, pedig nem az. Az orvosok száma hihetetlenül korlátozott; a rettentő ötlet pedig, hogy az egészségbiztosítást a munkahelyhez kötik – hiszed vagy sem – második világháborús politikák eredménye. Ugyanis az alacsonyabb képességű munkások nem kaphattak fizetésemelést, ezért a cégek egyszerűen felajánlották, hogy átvállalják az egészségbiztosítási költségeiket. Amikor pedig az ember egy új helyen munkába állt, többé nem tagadhatták meg tőle a biztosítást az egészségügyi állapota miatt. Ha pedig egy beteg emberre is köthető egészségbiztosítás, a legtöbben egyszerűen meg fogják várni, amíg megbetegszenek, és azután kötnek biztosítást – ami hihetetlen mértékben megemeli a biztosítótársaságok költségeit. Ha utólag is meg lehetne kötni, nyil-

vánvalóan senki sem kötne tűzkárbiztosítást addig, amíg ki nem gyullad a háza.

Tehát az egész rendszer teljesen fenntarthatatlanná vált, a biztosítás ára pedig a csillagos égiig emelkedett. Aztán tele vannak az orvosi rendelők – főleg a sürgősségi osztály – illegális bevándorlókkal, akiket tilos elküldeni. Mindez megtoldva különféle más rendeletekkel, például hogy a kormány nagyobb összegű támogatást fizet, ha egy gyermek valamilyen fogyatékoságban szenved – ami az olyan képzeletbeli fogyatékoságok elburjánzását eredményezte, mint a hiperaktivitás és hasonló, amelyek ürügyén gyógyszerezni lehet a gyerekeket – a gyógyszereket az állam fizeti, és a szülőknek is külön fizet azért, hogy beadják őket. Gondolom még mindig jobb, mint megreformálni azt a rettenetes, börtönszerű poklot, aminek az állami iskolákat ismerjük. Ezek és a többi hasonló intézkedés felpumpálta az egészségügyi szolgáltatások árát.

Természetesen ki ne szeretné, hogy az állam a törvény erejével garantálja a biztosítást az ő ritka

betegségének? Úgy értem, esetemben nyilván vannak betegségek, amikre szeretnék biztosítva lenni, például természetesen a rák, viszont nem félek a szívinfarktustól vagy a diabétesztől – elég robusztus vagyok, hetente ötször járok edzeni – tehát ezekre nem akarnék biztosítva lenni. Az egészség-biztosításnak az egyén életviteléhez kellene illeszkednie. A különböző betegségek és gyengeségek hetven százaléka életstílushoz köthető – tehát a tetteinkkel okozzuk őket. Például extrém sportokat űzünk, elhízunk, nem tornázunk rendszeresen, vagy ülőmunkát végzünk – ami mellesleg ugyanolyan káros, mintha dohányoznál. (Nem véletlenül vezetem állva ezt a műsort. A napokban le kellett ülnöm valami munkához néhány órára, és mit ne mondjak, úgy éreztem magam utána, mint egy kérdőjel.) Tehát az ember hatással lehetne a saját biztosítási költségeire az életvitelével: alacsonyan tarthatná azzal, hogy egészséges életvitelt folytat, vagy többet fizetne, ha erre nem hajlandó. Ám ehelyett sokan azt szeretnék, ha a saját ritka beteg-

ségük mindenki más biztosításába is bele lenne foglalva, így megoszlaná, tulajdonképpen szocializálódna a többletköltség.

Arról nem is beszélve, hogy a rengeteg reguláció és szabályozás miatt a szövetségi gyógyszerjövöhagyás – az olyan gyógyszerek illegális volta és hiánya Amerikában, amik Európában réges-rég legálisak és életet mentenek – az elmúlt két évtizedben több mint ötmillió amerikai beteg életébe került. Nos, ezek a halottak nem kizárólag öregemberek voltak, hanem adófizetők, és az a rengeteg befektetés a lakhatásukba, a nevelésükbe, az oktatásukba; az a rengeteg emberi erőforrás mind elveszett.

Amikor Obama először kezdett az Obamacare-ről beszélni, jobb ellátást és harminc százalékos árcsökkenést ígért. Jobb ellátás kevesebb pénzért – így adták el az Obamacare-t az embereknek. Így tette rá az állam a kezét Amerika gazdaságának húsz százalékára. Amikor az ember valamit megígér, amikor mások egészségével játszik, az nem kis do-

log. Az nagyon-nagyon komoly dolog. Az ember nem sokat gondol az egészségére, amíg fiatal, erős és golyóállóan érzi magát – aztán elmúlik ötven és jó barátságot köt az optometristájával, székletmintákat küld ide-oda, satöbbi. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amikre csak idővel ébred rá az ember – nagyon is halandó húsmarionettjének törekénységére és öregedő nyikordulásaira. Akkor azonban nagyon fontossá válik. Ezzel játszadózni pedig rettentő komoly dolog. Ez a családapa, akinek a biztosítási díja havi kilencszáz dollárról háromezer dollárra emelkedett, otthagya az állását, mert azt hitte, az Obamacare segítségével tisztességes áron biztosítást szerezhet. Ez tényleg belejátszik az emberek életébe és döntéseibe. Nem csak az egészségüket érinti, hanem az állásukat is, vagy a képességüket arra, hogy vállalkozni kezdjenek – például a kockázatvállalás képességét, hiszen nem tudhatják, mi jöhet még jövőre. És mi lesz azokkal, akiknek idén még nem emelkedett ekkorát a biztosítási költsége – velük mi lesz jövőre?

Az Obamacare bevezetésének valódi oka természetesen az volt, hogy a rengeteg állami szabályozás és belépési korlát méregdrágává tette az egészségügyi szolgáltatásokat. Például az isten szerelmére, termékenységi hormonkezelés – mi van, ha az ember nem akar teherbe esni; különben is, negyven fölött senkinek nincs szüksége ilyesmire – de persze mindenki, akinek kellenek ilyenek, azt akarja, hogy az állam kötelező jelleggel mindenki mást is biztosítson rá – így megoszlanak a többletköltségek. Ez teljesen természetes – gonosz, de természetes – és elkerülhetetlenül része egy ilyen rendszernek.

Tehát az egészségügyi szolgáltatások ára annyira megemelkedett, hogy a fiatalok kezdtek egyre inkább az ifjúságukra hagyatkozni. Pedig ennek úgy kellene működnie, mint az életbiztosításnak. Tudod, hogy működik az életbiztosítás? Ha fiatal korodban megveszed, akkor egy idő után a kamatok fedezik az évi járadékokat, így végül szinte „ingyen” van az életbiztosításod. Természetesen

egészségbiztosítást is fiatalon kellene kötni, amikor az ember még erős és egészséges, olcsó prémiumokkal – esetleg ráfizetni egy kis extrát, hogy félretehessenek belőle valamennyit, vagy szimplán venni néhány Bitcoin – így szinte ingyenesen bebiztosíthatjuk magunkat öregkorunkra.

Természetesen szükség van a fiatalokra. Ahhoz, hogy a rendszer működni tudjon, egészséges emberekre van szükség, olyanokra, akik pillanatnyilag nem fogyasztói az egészségügyi szolgáltatásoknak. Azonban amikor az egészségügyi szolgáltatások ára megemelkedett, a fiatalok egyszerűen azt gondolták: „Felejtsd el. Én nem fizetek ezért a rengeteg egészségügyi szolgáltatásért, amit az életben nem fogok használni. Az önrész magas, valószínűleg nem is leszek beteg és egyébként sem tagadhatják meg tőlem a biztosítást a fennálló egészségügyi állapotomra hivatkozva. Úgyhogy inkább megvárom, amíg tényleg megbetegszem, és majd akkor kötök biztosítást.”

Ugye érted. Ez a rendszer teljes káosz, és minden körömnvi szabadpiaci, osztrák gazdaságtani ismerettel rendelkező félhülye meg tudta volna mondani, hogy az lesz – ahogyan én is sok-sok évvel ezelőtt megmondtam, hogy a prémiumok ára csillagászati magasságokba emelkedik majd és az egész rendszer még instabilabb lesz, mint előtte volt. A valódi cél pedig éppen ez; hogy destabilizálják a szabadpiac maradványait az egészségügyben, így az állam átveheti az egészséget. Az állam imádja az egészségügy államosítását. Lehetővé teszi, hogy szavazatokat vásároljanak és az államtól függő, védtelen, kiszolgáltatott lakosságot teremtsenek. Hatalmas beleszólást ad a lakosság életébe, a gyermekeik életébe, a jövőjükbe – istenadta ajándék a hataloméhes szocialista majomagnak, amelyik az államhatalom létráján csimpaszkodik felfelé. Természetesen ez volt a cél.

Obama, Gruber és mások pedig az amerikai emberek elé álltak és azt ígérték, hogy ez nagyszerű lesz. Hogy harminc százalékkal csökkenti majd a

prémiumokat, hogy jobb minőségű lesz az ellátás, és hogy ha szeretik a jelenlegi orvosukat, megtarthatják; ha szeretik a jelenlegi biztosítási tervüket, azt is megtarthatják.

Próbálok meghatározni, mit értünk általánosan az emberség alatt – a biológiai definícióra gondolkodok, nem arra, hogy valamiféle közös tulajdonságon, az emberségessen osztozunk – mivel arról nyilvánvalóan szó sincs. te és én átéljük a magunk „te jó isten, a francba” – pillanatait; de ez nem tűnik a fajra egészében jellemzőnek.

Én nem tudom, hogy ez a különbség a hideg és a meleg éghajlat következménye-e. Hiszen ha például egy trópusi szigeten élsz, ahol minden tele van kókuszdióval, nincsenek olyan gondjaid, hogy „a francba, elfelejtettem kókuszdiót raktározni a télre;” nincsenek ilyen pillanataid. Nincs ugyanakkora szükség tervezésre, a vágyak kielégülésének késleltetésére. Viszont ha egy hidegebb éghajlatú területen élsz növénytermesztésből – tehát olyan helyen, ahol mezőgazdaság és hideg évszak van – ott

az emberek tényleg megtapasztalják ezeket az „ó, a francba!” pillanatokat. Ott tényleg állandósul a jövő miatti aggodalom – mivel ha valaki nem aggódik a jövője miatt, akkor nem marad életben. Amikor az éléskamrádat vagy a spájzodat szemléled mondjuk januárban vagy februárban, és már nincsen benne elég étel, akkor érezned kell ezt a szorongást.

Egy másik metaforával érzékeltetve a különbséget: az ember egy yacht büfájében ülve nem azt méricskéli, hogy a vacsorájának mekkora porcióját raktározza el, de ha például egy mentőcsónakban kuporog az óceán közepén három másik emberrel és mindössze négy zacskó sós-ropogóssal, akkor jobban teszi, ha azonnal nekilát a porciózásnak. Ilyenkor lép a képbe a szorongás, és következményképp az erőforrások óvatos beosztása, az előrelátó tervezés, a fogyasztás és a szükségletek kielégülésének késleltetése.

Talán ezért tolódik el a gyermekvállalás azokban a stresszes időszakokban, amikor a társadalom ha-

nyatlásnak indul, az adók emelkednek, és mélyen legbelül mindenki tudja, hogy a rendszer fenntarthatatlan. Környezeti nyomás hatására a hideg éghajlatról származó társadalmakban kevesebb, a meleg övezetben több gyermek születik. Ez az r/K szelekció, amit a Gene Wars sorozatban már kifejtettem.

Ugyanakkor elterjedté vált ez a jamaicai, trópusi klisé, amiről Bob McFerrin is énekel: don't worry, be happy. „Miért vagy ilyen feszült, lazíts már, élvezd az életed, tedd fel a lábad az asztalra és kortyolj bele egy sörbe.” Hogyne, bőven van idő ellazulni és élvezni a dolgokat – de nem akkor, amikor az őseidnek hűvös éghajlaton kellett növényeket termesztene, mert ebben az esetben a legjobb lesz szorongani, a legjobb lesz előre tervezni, és a legjobb lesz megtanulni, hogyan ne élvezzük a pillanatot, mivel aki elkényelmesedik a pillanatban, az télen éhen fog pusztulni. Netán a szomszédokra, családra, barátokra szorul és negatív társadalmi következményeket szenved el. „Ó, a francba, annyira

nem akarok az apósoméktól kérni egy zsák lisztet meg tíz szelet kenyeret, mert rám fognak ripakodni, hogy mi az istenért nem terveztem előre.” Szóval az ilyen viták is erősítik az „A francba!”-pillanatokat. Vagy ha marad is elegendő élelem, viszont jobban be kell osztani, féladagokat kell enni vagy ilyesmi – ettől a test meggyengül és fogékonyabbá válik a betegségekre, ami az őseink idejében nagyon is komoly veszély volt.

Tehát ami a politikai vezetőket illeti, nekik minden okuk meglenne gigantikus „A francba!” – élményeken keresztül. „Te jó ég, azt hittem, tömegpusztító fegyverek vannak Irakban ezért elrendeltem a lerohanását, amivel destabilizáltam a teljes Közel-Keletet és meggyilkoltattam több száz-ezer embert!”

Nos, én elég rosszul éreztem magam azért, mert egy versenytárs termékét reklámoztam egy értekezleten. Napokig rágódtam rajta. Te és én töprengünk, rágódunk a magunk „te jó ég”-pillanatain, a politikai vezetők viszont szemmel láthatóan nem

zavartatják magukat ilyesmivel. Mintha fantasztikusan immunisak lennének rá. Ha Szíria és Líbia lerombolása és egy civilizációt fenyegető migrációs válság Európára szabadítása nem egy gigantikus „Ó, te jó ég!”-élmény, akkor a világon semmi sem az. Azonban tény, hogy a politikusok nem élnek át ilyen pillanatokot. Felébredt akár csak egyetlenegyszer is Barack Obama vagy Hillary Clinton hajnali háromkor a kínzó tudatra, hogy „Te jó ég, Líbiában nyílt színen, négyszáz dollárért rabszolgát lehet venni, meg lehet vásárolni egy emberi lényt, ilyesmi nem történt mielőtt én beavatkoztam és megbuktattam Gaddafit! A francba, Líbiában ismét virul az emberkereskedelem és a rabszolgaság, mekkora katasztrófát teremtettem, te jó ég, mennyire sajnálom!”

Mindenesetre nyoma sem látszik rajtuk a megbánásnak. Az „ó, a francba” alkalmakkal járó önmarcangolás, szégyen, és kognitív disszonancia fájdalmas és kellemetlen élmény; bizonyára mindannyian kívántuk már, hogy bárcsak varázsütésre

megmenekülhetnénk tőlük. És természetesen szívük szerint az őseink sem élték volna őket át, csak éppen kihaltak közülük azok, akik nem tették.

Jól szeretnénk magunkat érezni, a civilizáció fennmaradásához azonban elengedhetetlen a stressz, a körültekintés és az aggodalmaskodás. Bizonyos csoportok a társadalomban egyáltalán nem aggodalmaskodnak, míg más csoportok igen. Szerintem ez a különbség a kulturális háború valódi gyökere, amely a jobb- és a baloldal, a szegény és a gazdag, illetve az egymás ellen forduló nemek vagy rasszok formájában manifesztálódik. Vannak olyan csoportok a nyugati társadalmakban, amelyek nem aggódnak – nemigen gondolnak az államadóságra, a fogyatkozó szólásszabadságra, a demografikus kicserélődésre vagy a termékenységi rátákra; nem tekintenek az idő feneketlen kútjának mélységeibe, csak élvezik a jelen pillanatot. Ez nagyon szórakoztatónak tűnhet – azt mondják, a heroin is az, csak hosszú távon válik problematikusná.

Ez társadalmunk egyik óriási kiegyensúlyozatlansága. Azok, akik nem aggodalmaskodnak hatalmas előnyben vannak azokkal szemben, akik igen. Főleg, amikor a kultúra egésze is erre az „ó, csak a gyökerek idegeskednek, élj a mának, haljunk meg fiatalon” szemétre erősít rá. Ráadásul a demokráciában a gyermektelenek szintén mérföldekkel előnyösebb helyzetben vannak, mint a szülők. A szülők ugyanis meglehetősen elfoglaltak, nincs idejük aktivistáskodni – ami mulatságos, hiszen ők azok, akik valóban érdekeltek a világ helyzetének hosszú távú javulásában. Nincs idejük szervezkedni, felvonulni, tüntetni, megvalósítani. Egy jóléti államban a munkanélküliek – akik segélyből vagy egyéb állami juttatásokból élnek, tehát érdekük az állam újraelosztó hatalmának kiterjesztése – óriási előnyben vannak, ráadásul az ösztönzőik is erősebbek. A keményen dolgozó, szorgalmas családapák és családanyák – akik a civilizáció fennmaradásának egyetlen esélyét jelentik – óriási hátrányban találják magukat, amikor az ér-

dekeik érvényesítéséről van szó. Ez ugyanis idő kérdése, és csak fix mennyiségű órája van egy napnak.

Azoknak, akik hideg éghajlatról származnak, gyermeket vállalni egyébként is egyfajta áldozat, a jelen feláldozása a jövőért. Ha tényleg szeretnének apák és anyák lenni, befektetni a gyermekükbe, jól ismerni őket, alapelveket és minden szépet-jót tanítani nekik, akkor ritkán pihenhetik ki magukat és nagyon sok idejüket és energiájukat köti le a gyermekeikkel való érintkezés.

A gyermekekbe akkor kell a legtöbb munkát befektetni, amikor még fiatalok. A szülőség az első öt évről szól. Néha mondom is a feleségemnek, hogy a mi munkánk véget ért, egy kevés igazítás itt vagy ott, némi alkalmankénti javítgatás, de a valódi munkánk mint szülők évek óta befejeződött, mivel a kislányunk nyolc éves és olyan, amilyen. Sok személyiségjegy persze genetikus, de ha az ember az első öt évet jól csinálja, onnantól már nehéz elron-

tani, és fordítva is igaz: ha elrontod az első öt évet, azt nagyon nehéz jóvátenni.

Tehát a hideg éghajlatról származó embercsoport meghozza az áldozatot és befektet a gyermekeibe, mert szeretné átélni a felnőtté válásuk örömét, társaságot és unokákat akar biztosítani magának öregkorára, és tisztában van az alapvető ténnyel, hogy az idegenek csak addig keresik a társaságát, amíg fiatal, szexi és kívánatos. Az idősek gyakran panaszoznak, hogy mások többé nem foglalkoznak velük, mintha valamiképp láthatatlanná változtak volna a társadalom szemében – főleg, miután nyugdíjba mennek – de aki befekteti a szükséges energiát és szeretetet a gyermekeibe, és jól csinálja, arra nem ez a sors vár. Tehát az okos emberek szemében még a gyermekvállalás is a szükségletek kielégülésének késleltetéséről szól.

Ebből következik, hogy az intelligens emberek ódzkodása a gyermekvállalástól jelzésértékű, ez a kanári a szénbányában, amely elsőként tudatja, hogy egy társadalom alapjában véve hibás. Vegyük

például Japánt, Japánnak van a világon a legmagasabb államadósság/GDP aránya – még magasabb mint Görögorszáé vagy Amerikáé, Amerikáé pedig még magasabb, mint Kanadáé (mindannyiótoknak mondom, aki szerint Kanada egy szocialista pokol: persze, az egészségügy államosítva van, de legalább nem egy óriási birodalom több mint hétszáz katonai bázissal szerte a világon). Szóval noha a demográfia Kanadában enyhén szólva problematikus, addig Japán egy alapjában véve fenntarthatatlan társadalom. A japánok az egyik legokosabb emberek a világon, átlagosan 105-106 körül van az IQ-juk. A szibériai tundráról származnak, a rizstermesztéshez pedig átlagon felüli matematikai érzékre és intelligenciára van szükség, ami hozzájárult ahhoz, hogy nagyfokú vizuális-térbeli intelligenciára tegyenek szert, mint etnikum. Vess egy pillantást a termékenységi rátájukra. Az intelligens emberek termékenységi rátájának zuhanása azt jelenti, hogy ezek az emberek érzékelték, hogy a környezetük válság felé halad – és egy válságban minél

kevesebb gyermeket kell etetnie az embernek, annál jobb. Ha hosszú zord évszakra vagy ínséges termésre van kilátás, az intelligens emberek között csökken a termékenységi ráta. Tehát egy ilyen jelenségnek hatalmas „Ó, te jó ég!” – élményt kellene kiváltania az egész társadalmunkból.

Egy ideje szemezgetek az elképzeléssel, miszerint az európaiak a két világháború miatt nem látták több értelmét a gyermekvállalásnak. Mi értelme azt a rengeteg energiát, erőforrást és érzelmi kötődést a felnevelésükbe fektetni csak azért, hogy a kisfiuk végül felrobbanjon, darabokra szakadjon, mustárgázt szívjon vagy visszaváltozzon a porrá, amelyből vétetett és elfújja a nyugati szél? Csak azért, hogy a kislányuk beleszeressen egy férfibe, aki rámosolyog és tiszteleg, miközben matrózdalokat dúdolva távolodik egy szürke hajón, amely egy idegen országba viszi azért, hogy beleszántsák annak idegen talajába? Minek? A második világháború után persze egy baby-boom és egy baby-bust következett.

A jóléti állam után az emberek kezdték megérezni a jelentős gazdasági diszlokáció előszelét. A hatalmon lévők pedig az évtizedek alatt, amióta a születési ráták zuhannak, egyetlenegyszer sem mondták, hogy: „A francba, az intelligens emberek egyre kevesebb gyermeket vállalnak – valamit pokolian elrontottunk, muszáj lesz valamiképp helyrehozni!”

Egy emberi társadalom két legfontosabb erőforrása az intelligencia – a nyers, genetikus intelligencia – és az empátia. Az empátiához tizenhárom elkülönült agyi terület összehangolt működése szükséges, amit szerintem szinte lehetetlen kifejleszteni, ha az ember nem tanulja meg gyermekkorában. Az empátia emellett valamelyest összefügg az intelligenciával – okos emberből pedig általánosságban kevesebb van, mint buta.

Okos emberekre van szükség a gazdaság működtetéséhez, a bőség, a vagyon megteremtéséhez. Amerikában a lakosság alsó fele összesen kevesebb, mint három(!) százalékát fizeti a teljes szövet-

ségi adóbevételnek. Ennek nyilván a jövedelemhez van köze, a jövedelem pedig nagyon szoros kapcsolatot mutat az IQ-val. Tehát amikor egy országban nagyon sok buta ember él, az okosak pedig nem vállalnak gyermeket, a rendszer össze fog omlani. Az okos emberek termelik meg azt a vagyont, amit a jóléti intézkedéseken és más újraelosztó mechanizmusokon keresztül az állam a butákhoz áramoltat, akik így több gyermeket szülhetnek; arra készítve az okos embereket, hogy kevesebb gyermeket vállaljanak, elindítva a rendszer összeomlásához vezető halálos spirált.

Ennek a hatalmas „A francba!”-pillanatnak évtizedekkel ezelőtt kellett volna beütnie, amikor az intelligens emberek között zuhanni kezdett a termékenységi ráta. Miért kezdett zuhanni? Mert az intelligens emberek előre terveznek és felismerték a közeledő nehézségeket. Mint K-szelekciós organizmus, amelynek valaha túl kellett élnie a telet, az intelligens emberek utódszáma csökken, amikor az erőforrások mennyisége szűkösebbé válik. Az okos

emberek akkor vállalnak több gyermeket, amikor az erőforrások száma nő – például a II. Világháború utáni Amerikában, ahol heti negyven óra munkából egy férfi el tudott tartani egy feleséget, egy házat, egy autót és öt vagy hat gyermeket, mert az adók és a szabályozások, az állami beavatkozás szintje nagyon alacsony volt a gazdaságban.

Ezzel a figyelmeztető jellel, ezzel az óriási „Te jó ég!”-élménnyel a társadalomnak akkor kellett volna szembenéznie, amikor én voltam gyerek. A hatvanas évek közepén, de a hetvenes években már egész biztosan létező jelenség volt. Nem tették. Nem vették figyelembe, mert a hatalmon lévőknek a jelek szerint nincsenek ilyen „Te jó ég!”-pillanataik. Immunisak rájuk, nem érzik át őket sem amikor döntéseket hoznak, sem miután meghozták őket. Hol vannak Obama könyvei és újságcikkei tele megbánással arról, hogy: „Úristen, mi poklot műveltem? Keresztülvittem egy intézkedést, amely embertömegeket fosztott meg az orvosuktól és a biztosítási terveiktől, hatalmas felfordulást

okoztam az emberi szükségletek egyik legérzékenyebb és legjelentősebb területén! Mit tettem? Nem ezt ígértem, az ígéreteknek pontosan az ellentéte történt – a francba!”

A politikusok hallgatnak a bevándorlásról is, senki sem említi, hogy „Ez a tömeges bevándorlás a harmadik világból tényleg nem úgy halad, ahogyan terveztük – ez nem integráció, ez nem gazdagító, ez elkergeti a fehér embereket a saját szomszédságaikból, instabilitást okoz, gyújtópontja a terrorizmusnak, no-go zónákat teremt és hatalmas terhet ró a szociális szolgáltatásokra!”

Újabban hónapokat kell várni egy orvosi időpontra, az iskolák némelyike pedig nevetségesen túlszűfoltta vált és bábeli nyelvzavar uralkodik benne, ilyen körülmények között szinte lehetetlen jó minőségben tanítani. Az ingatlanárak az egekbe szöktek, mert ha természetes úton nő a népesség, akkor van idő új házakat építeni addigra, mire a gyermekek felnőnek, de mikor százazrek áramlanak be minden évben, a hirtelen kereslet felpum-

pálja az árakat. A bérek az elmúlt évtizedekben stagnáltak vagy sok formában zuhantak, a tinédzserek pedig többé nem kapnak munkát, mert a tömeges harmadik világbeli bevándorlásnak köszönhetően sok diákmunkát vagy automatizálnak, vagy felnőtteknek adnak, hiszen a diákok hat-tizenkét hónapon belül úgyis felmondanak, az olcsó harmadik világbeli migráns azonban terhelhető és ott marad.

Az állam fedezetlen kötelezettségei ezen a ponton több, mint kétszázmillió dollárt tesznek ki. Abszurd összeg, amit nyilvánvalóan képtelenség előteremteni, még az infláció sem jöhet szóba. Venezuelában az infláció most érte el a háromezer százalékot. Az emberek eladják vagy elajándékozzák a gyermekeiket, mert nem tudják etetni őket; Venezuelában 75 centért orális szexet kapsz egy kisgyermektől, borzalom! Középkorú nők szöknek át Kolumbiába, hogy kétségbeesetten árulják a testüket mint prostituáltak, hogy élelmiszert vehessenek a családjuknak. Azok, akik támogatták Cha-

vezt, akik támogatták Venezuela gazdaságának álamosítását, akik támogatták a szocializmust Venezuelában – volt akár csak egyetlenegy „Ó, te jó ég!”-pillanatuk? Kirázta őket a hideg csak egyszer is ennek a tudatától? „Te jó ég, azt hittem minden nagyszerű lesz, mostanra pedig a korábbi szegények nyomorult koldusokká váltak! Azt hittem, fel fogom szabadítani a nőket, most pedig úgy élnek, mint a középkori a szexrabszolgák! Azt hittem, jobb egészségügyi ellátás lesz, most pedig...!” – Keressetek rá a venezuelai kórházakra, olyanok, mint valami garázdvászár a Stranger Things-beli fejjel-lefelé világból.

Átélték ezek az emberek egyetlen „Te jó ég”-pillanatot is? Vagy a feministák, akik a nők boldogságát tűzték ki célul, a nők pedig évtizedről évtizedre egyre boldogtalanabbak lettek? Ma a középkorú amerikai nők negyede antidepresszánsokat szed. Vagy azok, akik kitalálták, hogy az egyetemek kapui nyitva álljanak boldog-boldogtalan előtt – most pedig itt ez a rengeteg eladósodott dip-

lomás, akik egy papírzacskóból sem tudnák logikus érvekkel vagy tudományos kutatással megtalálni kiutat, miközben a szólásszabadság haldoklik, az erőszak pedig terjed.

Van valaki rajtunk, kisebbségen – az olykor boldog kisebbségen – kívül, aki átéli ezeket az „Ó, a francba!” pillanatokat? Van-e valaki, aki elborzadva és megbánással gondol vissza az egész jóléti állam ötletére? A jóléti államnak el kellett volna tüntetnie a szegénységet – mostanra megszilárdította és meghosszabbította azt az adósságokon keresztül. Az adósság nem több, mint elhalasztott, időben kitolt szegénység. Sokkal nagyobb a szegénység most, mint a jóléti állam előtt volt, ráadásul foglalkoztatás-rezisztens személyiségű emberek teljes generációi láttak azóta napvilágot.³ (Ez egy létező technikai fogalom.)

³ A foglalkoztatás-rezisztens személyiségről lásd Adam Perkins: *The Welfare Trait: How State Benefits Affect Personality*

Átélté bármelyik politikus ezt az „A francba” élményt? „A Közép-Kelet ügyeinek manipulálása, az észak afrikai és egyéb vezetők megbuktatása... a francba! Te jó ég, ez a tömeges bevándorlás a harmadik világból; te jó isten, ez az egész menekült-átverés!”

„A francba, eltérő termékenységi ráták a különböző csoportok között; Istenem ez a jóléti állam; te jó ég, azok a 60-as évek, amikor Amerika úgy döntött, hogy a tanárokat gyakorlatilag nem lehet többé kirúgni!” – Visszanéz valaki az összeomló oktatásra, hangoztatja bárki is, hogy ez egy rossz ötlet volt?

Ez igazán furcsa paradox, de én itt most abbahagyom. Kíváncsi vagyok a véleményetekre erről az egészről. Az a helyzet ebben a társadalomban, a történelemben, talán a személyes életetekben is – sőt, talán legfőképpen ott – hogy az ember vagy átéli, kimondja és tettbe ülteti ezeket az „Ó, te jó ég, a pokolba!” pillanatokat; vagy hamarosan a pokolban fog élni.

Miért terjed a szocializmus?

Szerintem a probléma az, hogy napjainkban a szocialistáknak sokkal több integritása van, mint a kapitalistáknak. Sokkal elszántabban ragaszkodnak a saját meggyőződésükhez, mint a kapitalisták. A szocialisták – illetve egyes szocialisták, de ezeket az elemeket nem érte különösebb kritika, így feltételezhető, hogy a nézeteik többé-kevésbé általánosan elfogadottak – kerek pereg kijelentik: „Ha egy barátod Donald Trumpra szavazott, vége a barátságoknak!” Még olyan cikkeket is olvastam, amelyek egyenesen válasra buzdították azt, akinek a házastársa Trumpra szavazott! Én a házasságok felbontását nyilván nem javasolnám, de sok-sok-sok éve

magyarázom, hogy a személyes kapcsolatoknak közösen vallott értékeken kellene alapulniuk – ez az „ellenem-érv.”

A szocialisták nem táplálnak illúziókat mások kiközösítéséről. Ők komolyan veszik a saját értékrendjüket. A keresztények egy időben még náluk is elszántabban óvták a maguk értékrendjét – például szó sem lehetett más vallásúak tömeges bevándorlásáról, vagy felekezeten kívüli pár választásáról – viszont ezt a magatartást azóta feláldozták a tolerancia, a sokféleség, meg a többi maszlag oltárán.

Nem tudom, vannak-e olyan kapitalisták, akik nem lennének hajlandóak együtt dolgozni egy szocialistával. Vagy akik nem hajlandóak alkalmazni egy szocialistát. Akik nem hagynák jóvá egy szocialista személy befogadását a csoportjukba. Lehet, hogy ez nyitott gondolkodás és tolerancia, csak éppen az a baj, hogy a balosok nem ezt csinálják. A balosok könnyörtelenül más szocialisták támogatásán és népszerűsítésén munkálkodnak, és ez így megy már a kilencvenes évek óta.

A szocialisták tényleg komolyan veszik a saját elképzeléseiket. Hajlandóak aktívan terjeszteni és népszerűsíteni a saját csoportjuk érdekét, valamint nagyon is készek kiközösíteni és kiátkozni azokat, akik nem értenek velük egyet. Természetesen nem riadnak vissza a kapitalisták jóhírének bemocskolásától vagy a jövedelemforrásaik ellehetetlenítésétől sem, ami meglehetősen kegyetlen – viszont gyakran hatékony. Egy átlagos szocialista elkötelezettebb és nagyobb fontosságot tulajdonít az értékeinek, mint egy kapitalista. Ezért veszíti el a fejét és nevez engem kirekesztő, hiper-xenofób szekta-vezérnek rengeteg kapitalista, mikor azt javaslom, hogy alapozzák közösen vallott értékekre a személyes kapcsolataikat. A szocialisták ugyanezt az állítást szinte szóra sem méltatják, mert ők megértik.

Én tudom, mi kell a győzelemhez. Nagyon hosszú időt töltöttem a balosok tanulmányozásával, mielőtt értelmiségiként kiléptem a nyilvánosság elé. És több mint tíz éve magyarázom türelmesen a győzelem módját, egymás után sorakoztatva fel az

érveket. A felháborodás pedig nem szocialista körökből jön – ők az ilyesmire csak vállat vonnának, mert már réges-régen tisztában vannak azzal, hogy a győzelemhez az egyén saját csoportjának könyörtelen preferálására van szükség. Egy háborúban nem adhatsz a lőszeredből az ellenfélnek. Annak segítesz, aki melletted guggol a lövészárookban, miközben meggyőződsz arról, hogy a puskacsöved a helyes irányba mutat. Metaforikusan értve, persze.

Én tehát tudom, hogy mi kell a győzelemhez és rengetegszer, nyilvánosan elmagyaráztam – válaszul pedig felháborodott kirohanásokat kaptam olyan emberektől, akik veszítenek a szocialistákkal szemben. Olyanoktól, akiket legyőztek a szocialisták. Megoldásként azt javasoltam, hogy értékek alapján válasszanak személyes kapcsolatokat – *amit a balosok állandóan, könyörtelenül megtesznek; és ezért nyernek*. Amikor a kapitalisták elé odaáll egy olyan valaki, mint én, aki nem szocialista és azt javasolja, hogy csináljuk már mi is azt, amivel a balosok állandóan győznek, a kapitalisták azzal reagálnak,

hogy: „Ó, nem, ez rettenetes, ezzel lesüllyedünk az ő szintjükre!” – Ne már. Most komolyan, ne már. Ha az azincourt-i csatában harcolsz, az ellenfél pedig hirtelen előrántja a hosszújákat, mit csinálsz? Megtorpansz, mert ha te is előkapnád a magadét, azzal az ő szintjükre süllyednél? Egyébként sem lesüllyedsz az ő szintjükre, hanem győztesként emelkedsz föléjük. Olyan eszközt használsz, amit a győzelem megkövetel.

Ez az elképzelés visszanyúlik egészen az objektivizmusig, amit tinédzserkoromban olvastam. Ayn Rand írja: minden álláspontok közötti konfliktusból az a nézet fog kikerülni győztesen, amelyik legkövetkezetesebb. Következetesek a szocialisták? Igen. Elszántan támogatják a saját csoportjuk tagjait más csoportok tagjaival szemben? Igen. Bevetnek-e minden rendelkezésükre álló eszközt – legálisat és illegálisat, de többnyire legálisat, – hogy hátrányos helyzetbe juttassák azokat, akik nem értenek egyet velük? Igen.

Hajlandóak a nem-szocialisták „erre a szintre lealacsonyodni?” Ugyanis sajnálom, de ez az, ami győz. Erre van szükség a győzelemhez. Nem is értem, mit jelent „valaki más szintjére lealacsonyodni.” Ez nekem mindössze annyit mond, hogy „nem akarok győzni.”

Vagy megtanuljuk a leckét arról, mi kell a győzelemhez és következetesen alkalmazzuk a tanultakat – kegyetlen preferenciát tanúsítunk a saját csoportunk tagjai felé és kiközösítjük azokat, akik a halálunkat akarják – vagy elveszünk. Efelől ugyanis ne legyen kétség; ne áltassuk magunkat. Ha a szocialisták hatalomra jutnak, akkor felsorakoztatnak bennünket és szétlövik a fejünket. Ha a szocialisták megszerzik a hatalmat, milliószámra fogják sebtében megásott tömegsírokba hajigálni az embereket. Ez történik, amikor a hatalom a baloldal kezébe kerül.

Szóval eléggé idegesít, hogy sok-sok éve magyarázom, milyen feltételeknek kell teljesülnie a győzelemhez, az emberek pedig úgy tesznek, mintha

lenne valamiféle erkölcsi magaslat, valami „helyes eszköz” a győzelemre. Egy háborút nem nyersz meg „helyesen”; egy háborút vagy megnyersz, vagy elveszítesz. Ez a két lehetőség van. És bármi legyen az, ami győzelemhez segít és legális – az a helyes módszer, az a helyes cselekedet. Ez nem olyan bonyolult dolog. Nem lehet elegánsan veszíteni.

Viszont ha győzöl, egyúttal a szocialistákat is megmented önmaguktól. Ha ők nyernek, egymást falják majd fel. Amikor a baloldal győzött Oroszországban, Kínában, stb, a kommunisták a felét, olykor a kétharmadát is agyonlövették azoknak, akikkel vállvetve harcoltak a forradalomért. Ugyanúgy megmentheted a szocialistákat önmaguktól, ahogyan a határozott intervenció megmenthet önmagától egy drogfüggőt. A szocialisták beszámíthatatlan függők, a hatalom a narkotikumuk és szükségük van a közbeavatkozásodra.

Lehet azt mondani, hogy „mi nem akarunk az ő módszereikhez folyamodni” – csak épp az ő eszközeik győznek, az ő módszereik működnek. Tehát

teljesen rendben van, ha te félsz konfrontálódni, ha még veszíteni is hajlandó lennél, csak hogy ne kelljen azt tenned, amit a győztesek – de ne játszd azt, hogy ez valamiféle erkölcsi magaslat. Ez pusztá gyávaóság.

Az viszont tény, hogy ha nem vagyunk hajlandók a győzedelmes módszerekhez folyamodni, akkor el fogjuk veszíteni a civilizációt, el fogjuk veszíteni a szabadságunkat, és nagyon valószínű, hogy el fogjuk veszíteni az életünket is.

Ne játsszuk már azt, hogy valamiféle erkölcsi felsőbbrendűség kecsesen eltűnni a történelem hamvasztótégelyében. Ez háború a civilizáció és a mézárulás között. A szabadság és a diktatúra között.

Mint korábban mondtam, a szocialisták hataloméhségének nincsen felső határa. Közömbösek mindenki iránt, aki nem olyan, mint ők. És mély-séges gyűlöletet éreznek – csak nézd meg, mennyi mémjük ábrázolja mások kivégzését, gyilkosságot, halált, erőszakot; és hányan visznek magukkal csúzlit vagy jókora botokat az összejövetelekre...

Azok a fiúk, akik eltakarják az arcukat az összejöveteleken, nem csinálnak titkot abból, hogy illegális tetteket készülnek elkövetni, előre felkészülve a lelepleződés veszélyére. A szocialisták nagyon is hajlandóak erőszakot használni, nagyon is hajlandóak eskalálni a konfliktust, és az övék a győztes stratégia. Ők elkötelezettek a győzelem mellett. Nincsen lelki furdalásuk, nem bánnak meg semmit – például nagy lelkesedéssel támogatták Chavez hatalomra kerülését; erőfeszítéseket tettek a rezsimje legitimálásáért és a termelőeszközök államosításáért Venezuelában.

Venezuelában most éheznek. Négy dollárért orálisan kielégít egy tinédzser prostituált az utcán. A korábbi középosztálybeli, középkorú nők Kolumbiába járnak eladni a testüket egy kiló kenyérért. Az emberek elajándékozzák vagy eladják a tulajdon gyermekeiket, mert nem tudják őket etetni. A gyógyszerek elérhetetlenek.

A szocialistákat pedig mindez kicsit sem érdekli.

Ők nem élnek át olyat, hogy „Te jó ég, mit tettem, te jó Isten, mit műveltük mi mindannyian!” Engem már attól előnt a szégyen, ha egy apró adatot eltévesztek valamelyik videómban. A szocialisták azonban gátlástalanul képesek közreműködni egy teljes ország elpusztításában és embermilliók életének megnyomorításában anélkül, hogy egy morzsányi lelkifurdalást éreznének. Őket nem érdekli.

A szocialistákat nem érdeklik a következmények. Meg kell értened, hogy őket nem érdekli az ár, amibe a hatalom kerül. A szocialistákat egy farkcsont sem érdekli a te életed, és szívesebben látának holtan. A történelem arra tanít, hogy a szocializmus győzelmét minden egyes alkalommal tömegmészárlás követi. Ezek az emberek potenciális tömeggyilkosok, akiket csak pillanatnyilag tartkordában a civilizált közeg.

Menj el Venezuelába három centtel a zsebedben, ott annyiért most meg lehet erőszakolni egy kisgyermeket – ezt tették velük a szocialisták. És

őket ez hidegen hagyja. Ők nem néznek vissza, nem tanúsítanak megbánást, nincsen bennük egy csepp empátia vagy lelkipurdalás sem. Többségükben szívtelen, gyilkos szándékú pszichopáták – bár természetesen akadnak kivételek, de nem sokan.

Ahhoz, hogy napjainkban valaki a szocializmussal azonosuljon, meg kell feledkeznie a kommunizmusról; szemet kell hunynia afölött, ami Kubában történt, ami Kambodzsában történt, ami Kínában történt, ami Oroszországban történt, és el kell fordítania a tekintetét a több százmillió holttestről, amit a kommunizmus eddig eredményezett. Szemet kell hunynia afelett, ami most Észak-Koreában folyik – amelyet szintén kommunista országnak kiáltottak ki. Ha valaki képes minderről megfelelkezni és képes mindezek ellenére a szocializmust hirdetni, akkor egy undorító, velejéig romlott, gusztustalan emberi lény; egy alapjában véve megvetendő, minden sejtjében gonosz, visszataszító emberi roncs. Ha valaki közömbösen el tudja fogadni azt, ami Chilében Allende uralma alatt tör-

tént – aki kommunista diktatúrát akart bevezetni – miközben az embertelenség tetőfokának érzi, hogy a parlamentnek könyörögnie kellett Pinochet-nek azért, hogy eltávolítsa őt, és eközben megölték néhány kommunistát... Nos, egy ilyen emberre már nem is tudok mit mondani.

Ezen a ponton *erkölcsileg* nem tartozunk ugyanabba a fajba. Az egyikünk nyer, a másik veszít.

Én még mindig azt gondolom, hogy van némi halvány esély a helyzet békés és erőszakmentes megfordítására. Viszont kegyetlen akaraterőre és könyörtelen csoportpreferenciára lesz hozzá szükség. Ez azt jelenti, hogy a pokolba is, elég a belharcokból, elég a civakodásból lényegtelen hülyeségeken, elég abból, hogy hagyjuk, hogy szétválasszanak, megosszanak és egymás ellen fordítsanak minket! A győzelemhez a csoportunknak kegyetlenül össze kell tartania, a más értékeket vallókat pedig erőteljesen ki kell utasítania. A rettenetes, gyilkos ideológiákat békésen, szóban, de abszolút ki kell közösíteniük. És az esélyeink mindezzel

együtt sem magasak. De ha erre sem vagyunk hajlandóak, akkor semmi reményünk nincs.

A szabadság kudarca

Egy elmélet az okokról és az okozatokról

Az elmúlt ötven évben – ha nem az emberiség teljes történelme során – a szabadság mozgalma minden elképzelhető mérce alapján teljes és totális kudarc volt. Több mint ötven évvel megannyi korszakalkotó mű kiadása után, amikben végérvényesen megfogalmazták az állami kontroll elleni érveket, az állam hatalma továbbra is nőttön-nő. Az állami kontroll mind a mai napig teljes vagy sebesen növekszik az oktatás, az egészségügy, a gyermekgondozás, az áramellátás, a média, az iparok és számtalan egyéb szektor területén. A libertárius jelöltek gyakorlatilag láthatatlanok a politikai arénában, és a rengeteg nem-libertáriussal folytatott beszélgetésem során egyetlen embert sem sikerült fel-

fedeznem, aki bármilyen szinten tisztában lenne az olyan alapvető koncepciókkal, mint a szabadság, az adóztatás gonoszsága, a piac szabadsága vagy az államhatalom erőszakos természete.

Nem csupán totális, hanem akkora kudarcot vallottunk, hogy azzal rettenetes veszélynek tettük ki a szabadságot. Az állam-tumor növekedése jelentősen megnehezítette a dolgunkat – és a tény, hogy még lelassítani sem voltunk képesek, garantálja, hogy tehetetlenül fogjuk elkísérni a társadalmat a diktatúra korába – hacsak nem változtunk radikálisan pozíciót. Miért ment ilyen rosszul a dolog? Miért van az, hogy azok az eszmék, amelyek igazak, logikusak, és történelmileg bizonyítottak, olyan kevés hatással vannak a társadalomra? Miért vallottunk teljes kudarcot?

Hogy olyan kontextusba helyezzük a magyarázatot, ami mindnyájunknak ismerős: nézzük a rabszolgaság eltörlését, az államhatalom utolsó sikeres korlátozását – persze nem Amerikában, ahol

egy korrupst polgárháború eredményeképpen történt, hanem a nyugati világ többi részén.

Az abolicionisták nem azért vetették meg a rabszolgaságot, mert gazdaságilag hatékonytalan volt, és nem azzal érveltek, hogy a mezőgazdaság egészen jól boldogult a rabszolgaság bevezetése előtt is. Olyasmivel sem próbálkoztak, hogy talán javítani vagy reformálni kellene a rabszolgaságot, egy kicsit csökkenteni a rossz elemeit.

Nem. Az abolicionisták azzal nyerték el az emberek szívét és szellemét, hogy újra meg újra azt mennydörögték, hogy a rabszolgaság egy *erkölcsi gonosz*, amit el kell törölni, járjon az bármilyen háttal. Nem vitatták meg a költségeket és a hasznokat. Nem mondták, hogy a rabszolgotartóknak kevesebb hatalmat kellene gyakorolniuk a rabszolgáik felett. Nem úgy érveltek, hogy a rabszolgaságot redukálni kellene valami múltbeli, történelmi szintre. Nem. Csupán egyszerűen és szenvedélyesen, újra meg újra, évről évre kijelentették, hogy abszolút erkölcsi gonosz tulajdonként bánni embe-

ri lényekkel. Nem gondolták, hogy a rabszolgaság egy jobbítható intézmény. Az egyetlen megoldás a teljes eltörlése volt. Egy jottányit sem voltak hajlandóak feladni abból a meggyőződésükből, hogy a rabszolgaság erkölcsileg teljességgel gonosz.

És győzedelmeskedtek.

Ez egy pozitív példa. Most nézzünk meg egy negatívát. Katonákat toborozni mindig viszonylag egyszerű volt – és amikor mégsem, a sorozás egykettőre orvosolta az önkéntesek hiányát. Mondhatnánk, hogy az Első világháború fiú-katonái nem sokat tudtak arról, milyen is valójában a küzdelem, mivel Nyugat-Európában több mint száz éve béke honolt. Viszont a háborúról szóló grafikus regények, filmek és dokumentumfilmek korában egyetlen fiatalember sem állíthatja, hogy nem tud a küzdelemmel járó erőszakról, örületről és zavarról.

A fiatalok mégis elmennek katonának. Miért? Természetesen számos gazdasági tényező is közrejátszik, de ezekre a tényezőkre vannak kevésbé radikális megoldások is. A valódi válasz egyszerű:

mert a társadalomban a katonákat erkölcsösnek látják.

A katonákat nemesnek, bátornak, hősiességnek – a férfiasság tetőpontjának látják. Amikor „katonákra” gondolunk, kemény, fegyelmezett, becsületes, elkötelezett embereket látunk a haza szolgálatában. A temetésükön zászlókat emelnek a magasba, tisztelgnek és kürtöket fújnak. Még napjainkban, az iraki átverést követően is kritikán felül áll a „katonáink támogatásáról” szóló szentimentális fantázia. Ez az álláspont erkölcsileg visszataszító. A katonaság aligha több szellemi roncs banditák csoportjánál, akik készek meggyilkolni bárkit, akire a vezetőik rámutatnak. A katonaság mindössze egyenruhába öltöztetett maffia – főleg Amerikában, amit barátságos szomszédok határolnak északon és délen, illetve óceánok nyugaton és keleten. A fiatal emberek viszont továbbra is sereglenek a katonasághoz, mert még mindig akkora tisztelet övezi. Ha egy tisztességes társadalomban megvetnék a katonákat – ahogyan a KKK tagokat is – végre fény de-

rülne a hazugságra, és milliókat kímélnének meg a gyilkosságtól és a megnyomorítástól.

Tehát a pozitív oldalon van egy társadalmi mozgalom – az abolicionizmus – ami azért járt sikerrel, mert kompromisszumok nélkül, kitartóan és szenvedélyesen megvetette a rabszolgaság abszolút gonoszságát. A negatív oldalon pedig ott vannak a fitalemberek, akik hajlandóak lemondani a végtagjaikról, az elméjükéről és az életükről, mert a társadalom azt mondja nekik, hogy katonának lenni a legnagyobb erkölcsi jó.

Ez a két példa – és megannyi másik – illusztrál egy alapvető állítást.

A szabadság támogatóiként azért buktunk el, mert szellemből, nem pedig szívből érveltünk. Általánosítva, a közgazdaságtan és a hatékonyság, nem pedig a moralitás és az integritás oldalán érveltünk. Úgy érveltünk, hogy korlátozni vagy reformálni kell az államot, mert nem tartja be az ígéreteit, vagy hatékonytalan, vagy a saját céljai vezérlik, vagy más unalmas és élettelen okokból. Ez

ugyanaz, mintha úgy érvelnénk, hogy a rabszolgaságot valamelyest csökkenteni kell, mert gazdaságilag nem hatékony. Ez nem fegyverbe szólítja az embereket, hanem ásításra sarkallja őket.

Ha továbbra is ezt az analitikus, absztrakt és élettelen hozzáállást tanúsítjuk, a szabadság elveszett. Egy élethossznyi haszontalanságra és az elutasításra kárhoztatjuk magunkat. Napjaink mindössze keserűen, hiábavalóan és haragosan fognak eltelni. Ha nem vizsgáljuk meg a saját látványos bukásunkat – és nem vetjük össze a történelem sikeres erkölcsi fejlődéseivel – akkor arra a kárhoztatjuk magunkat, hogy addig ismételjük a bukást, amíg a társadalom végül össze nem omlik az Állam súlya alatt.

Mit jelent ez a gyakorlatban?

Több évtizednyi érdekes, de javarészt hasztalan beszélgetés után én többé nem érvelek semmilyen más nézőpontból, mint az erkölcsi abszolutizmus. Azt kérem az emberektől, hogy tisztázzák a kapcsolatukat az erőszakkal. Ha azt mondják, hogy ellenzik az erőszakot, rámutatok arra, hogy az Állam

nem több mint pusztá erőszak. Ha ezután támogatják az Államot, rámutatok az ellentmondásukra. Ha továbbra is támogatják az erőszakot, akkor a lehető legsúlyosabb erkölcsi ítélettel vetek véget a beszélgetésnek. Azt mondom, hogy boldogan beszélgetek tovább ezekről a témákról, de amíg támogatják az erőszakot, addig a szememben ugyanolyanok, mint a KKK tag egy fekete ember szemében, vagy a náci egy zsidó szemében.

Ez megdöbbeníti az embereket. Tényleg. Ebben rejlik a legnagyobb erő, ami szabadságharcosokként a rendelkezésünkre áll:

Az emberek mindent meg fognak tenni, hogy elhiggyék magukról, hogy jók.

Az emberek meghalnak és gyilkolnak az Államért, ha azt hiszik, hogy egy erkölcsös ember harcol az országáért. Az emberek jövedelmük több mint felét átadják az Államnak, ha hisznek abban, hogy az Állam segíti a szegényeket, elszállásolja a hajléktalanokat, meggyógyítja a betegeket vagy hasonló. Üdvrivalgással fogják éljenezni a halott tekintetű

gyilkosokat, ha meg vannak győződve arról, hogy egy jó ember „támogatja a katonákat”. Fel fogják adni a szabadságukat, ha úgy hiszik, hogy ezt tenni „hazafias”.

A lecke – és a potenciális megváltás – az, hogy *az erkölcs uralja a világot*. Aki irányítja az erkölcsöt, az irányítja az emberiség szellemét, szívét és jövőjét. Az erkölcs a láthatatlan fizika, ami uralja minden döntésünket. Miért térdepel együtt ezer meg ezer muszlim? Mert úgy hiszik, hogy *jók*, ha ezt teszik. Miért adják a szülők még mindig a gyerekeiket az állami iskolák embertelen börtöneibe? Mert úgy hiszik, hogy az oktatás elengedhetetlen, Állam nélkül pedig a szegények egy csapdába zárt, tudatlan alsóosztályt képeznének. Miért támogatják az egyre fokozódó adókat és az állami egészségügy gyilkos várólistáját? Mert nem akarják, hogy a szegények meghaljanak az utcákon.

Az ellenségeink, az államisták ezt nagyon jól tudják. Vizsgálj meg a szóhasználatukat. „A Hazafi Törvény”. Ki ne akarna hazafi lenni? Társadalom-

biztosítás. Egészség és jólét. Ki akarná ellenezni ezeket?

Amikor a kifosztott fizetésükre és az ingatlanadóikra néznek, az emberek a szívük mélyén gyűlölik az Államot, de emiatt lelkiismeretfurdalást éreznek, mivel az Állam uralja az erkölcsi terepet (mellékesen ezért kellett az Államnak először uralma alá hajtani az iskolákat). Ahogy mondani szokás, aki egyszer katolikus, az mindig katolikus. Ugyanez igaz az erkölcsre. Aki egyszer államista, az mindig államista. Küzdhetünk annyit, amennyit akarunk, de ha nem ítéljük el teljességgel az államista érvek moralitását, mindig veszíteni fogunk.

Annyit tanulhatunk az ellenségeinktől – azoktól, akik sikeresen irányították a közvéleményt az elmúlt évszázadban! Vegyük Irak megszállását. Szintisztán erkölcsi alapon prezentálták. Husszein gonosz. Nem támogatod Husszeint, igaz? Meg akar ölni minket. Nem akarod, hogy amerikaiak haljanak meg, igaz? Emlékezz 9/11-re. Nem akarod, hogy

az ismét megtörténjen, igaz? Gyerünk, oldozzuk el a háború ebeit!

Csak egy válasz lehetséges. Nem a „kevesebb Állam” – mint ahogyan a rabszolgaságra sem a „kevesebb rabszolgaság” volt a válasz – hanem az Állam *eltörlése*. El kell fogadnunk, hogy a reform lehetetlen – a múlt és a jelen tanulságai túlságosan is nyilvánvalók. Az Államot sosem lehet csökkenteni. Bárhogyan korlátozzák, addig növekszik, amíg fel nem falja a társadalmat, amin uralkodik. Valódi opciót kell felmutatnunk. Abszolút el kell ítélnünk az államhatalommal járó brutalitást és erőszakot. Elleneznünk kell az Állam teljes eszméjét, vagy már azelőtt veszítettünk, mielőtt nekifognánk. Ideje, hogy magabiztosan megfogalmazzuk az erkölcsi igazságot az Államról. Ideje, hogy felhagyjunk az-
zal, hogy a kapitalizmusról, a közgazdaságtanról és a politikaelméletről oktatjuk az embereket. Erre amúgy is képtelenek vagyunk, hiszen lehetetlen versenyezni több mint húsz évnyi állami propagandával. Nem apellálhatunk a polgárok önérede-

kére, mivel ahogyan a háborúk véresen bemutatják, az emberek folyamatosan az önérdekük ellen cselekszenek, hogy szert tegyenek az erkölcsi megbecsülésre.

Világosan ki kell jelentenünk, hogy az érvünk erkölcsi érv. Hogy úgy harcolunk, ahogyan a polgárjogi vezetők harcoltak. Ahogyan a rabszolgaság-ellenes bajnokok harcoltak. Nem a fokozatos lépésekért harcolunk. Nem azért harcolunk, hogy oktassuk az ellenségeinket, vagy statisztikákkal és közgazdaságtannal győzzük meg a bizonytalanokat – hanem hogy eltöröljük az Államot, a világtörténelem legnagyobb erkölcsi gonoszát. A szavainkkal és az erkölcsi bizonyosságunkkal magával az Állammal szállunk szembe, ami százmilliószámra megszárolja le a tehetetleneket. Az ellenségünk nem az önérdek vezérelte politikusok, vagy a mézesmázos balosok, vagy az önelégült jobbosok, vagy a manipulatív államisták, hanem az erkölcsi alapja annak a legveszedelmesebb gonosznak, amivel az emberiség valaha szembeszállt. Az ellenségünk egy gyilkos

társadalmi intézmény, ami több embert öl és nyomorít meg, többek lelkét pusztítja el, mint a rabzoltság valaha. A szörny, amivel küzdünk, lealacsonyít, fojtogat és megöl minket a bölcsőtől a sírig, és a katonák, a rendőrök és a börtönőrök fegyvereivel élőszködik rajtunk. Szenvedélyesen küzdünk azok ellen a vezetők ellen, akik annyira törődnek velünk, amennyire egy gazda törődik a teheneivel, és akik épp annyira nem gondolnak arra, hogy felszabadítsanak minket, mint amennyire egy gazda nem gondol arra, hogy felszabadítsa a teheneit.

Hogy megy ez a gyakorlatban? A személyes tapasztalataim alapján mutathatok egy tipikus példát.

Én: Minden oktatást teljesen privatizálni kell.

Személy: Az szörnyű lenne! A szegények teljesen oktatás nélkül maradnának!

Én: Szerinted jogában áll egy szegény embernek fegyverrel kirabolni valaki mást?

Személy: Nem.

Én: Akkor – ha a szegények máskülönben tényleg oktatás nélkül maradnának – valóban fegyverrel kellene kirabolni az embereket, hogy oktatást biztosítsanak nekik?

Személy: De nem ez történik!

Én: Mi történik, ha nem fizeted be az adóidat az Államnak? Eljönnek és elvisznek. És ha ellenállsz, megölnék.

Személy: Én boldogan befizetem az adóimat.

Én: Az nem számít. Te talán boldogan leszel rabszolga, de semmi jogod nincs rám kényszeríteni a rabszolgaságot.

Személy: Nem értek egyet.

Én: De egyetértesz azzal, hogy az állami oktatást erőszakkal finanszírozzák.

Személy: (Általában további tisztázás után.)
Igen.

Én: Tehát akkor úgy gondolod, hogy az Államnak le kellene lőnie engem, ha nem támogatom az elképzelésedet.

Személy: (Általában további kertelés után.)
Gondolom igen.

Én: Na most, képzelj el, hogy én egy fekete vagyok délről. Ha azt mondanád nekem, hogy támogatod a lincselést, mit gondolsz, hogyan éreznék irántad?

Személy: Gondolom elég negatívan.

Én: Akkor megértesz, amikor azt mondom: a meggyilkolásomat támogatod. Még mindig támogatod az állami oktatást?

Személy: Ja, gondolom igen.

Én: Akkor nem fogok úgy beszélni veled, mint ha egy épeszű és erkölcsös ember lennél. Ezesetben végtelenül korrump és megvetendő vagy, és mi csupán ellenségek vagyunk.

Ezután véget vetek a beszélgetésnek és továbbállok. Nem beszélek többé ezzel az emberrel. Ha szeretne visszatérni ehhez a témához, megkérdezem tőle, hogy még mindig támogatja-e a meggyilkolásomat. Ha azt mondja, „nem”, boldogan beszélek

vele. Ha azt mondja, „igen,” akkor megfordulok és ismét továbbállok.

Elvesztettem így barátokat. Elvesztettem így családtagokat. De valójában mit számít? Itt a *szabadságról* beszélünk – a legbecsesebb kincsről, amiért érdemes élni. Háborúról és békéről és szabadságról beszélünk. Tényleg szeretnék olyan embereket az életemben, akik annyira romlottak, hogy örömmel fogadják, hogy engem erőszakkal fenyegetnek?

Ez az én megoldásom. Ideje, hogy haragra lobbanjunk, hogy motiválódjunk és tevékenykedjünk. Túl kell lépnünk azon, hogy az emberek oktatása majd meg fog menteni minket. Nem a tudás hiánya a probléma. Egy évszázadnyi, explozív állami növekedés után, a totalitarizmus bukása után Oroszországban, Németországban, Japánban, Itáliában, végtelen számú újságcikk után, amik az állami korrupcióról, az egyre növekvő államadósságról, az egyre romló szolgáltatásokról és az igazságtalan háborúkról szólnak, rég eljött az ideje, hogy az emberek elkezdjék kérdőre vonni az Állam erkölcsi

természetét. Egy embernek 1940-ben talán meg lehetett bocsátani, ha úgy gondolta, hogy a dohányzás nem káros – ma ez az ember egyszerűen bolond. Hayek és Rand 1940-ben írtak. Mostanra a bizonyítékok évtizedek óta világosan láthatóak, és bárki, aki továbbra is hisz az Állam erényében, egyszerűen ostoba, aki önként választja a vakságot. Nem azért buktunk el, mert az emberek nem tudnak eleget. Azért buktunk el, mert az emberek még mindig hisznek az Állam erkölcsösségében. Azért buktunk el, mert csupán ugyanannak az elvnek a kisebb fokozatát, nem pedig kategorikusan különböző megoldást javasoltunk. Nem az oktatás az, amire törekednünk kell, hanem az erkölcsi dicséret és az erkölcsi megvetés.

Meg kell húznunk egy vonalat, és semmiképp sem szabad átlépnünk. A cselekvés ideje *most* van, mivel egyre fogy az időnk. Ha nem változtatunk, méghozzá gyorsan, a szabadság nem fog túlélni egy újabb nemzedéket. Ha cselekszünk, mindannyian részesei lehetünk a civilizáció megváltásának, és

együtt szabadíthatjuk ki az embereket az állam hurkából, ami egyre szorosabban feszül a nyakukra. Megmenthetjük a katonákat a lövedékektől, a gyermekeket az éhezéstől, az időseket a szegénységtől, a külföldieket a bombáinktól, a fiatalokat a tudatlanságtól és a polgári társadalmat a totalitárius barbárság lassú beköszöntétől.

De ha nem cselekszünk – vagy ha továbbra is azt folytatjuk, amit mindig is tettünk – akkor semmit nem tettünk, hogy elkerüljük a leghatalmasabb katasztrófát, ami a társadalmat sújthatja. Összeomlás, zsarnokság, mézárulás, éhezés, mindannak a vége, ami nemes és jó az emberi lélekben. Egy új sötét kor. A történelem egyértelmű képet fest ilyen tekintetben. Az államok addig növekednek, amíg el nem pusztítják a polgári társadalmat. Bele fogunk zuhanni a verembe, amibe az összes előző társadalom belezuhant. Ha nem cselekszünk, olyan biztonsággal fog egy gonosz sötétség rátelepedni a gyermekeinkre, ahogyan a nap fel fog kelni holnap. És miután évtizedek vagy évszázadok múltán

végül megdöntik ezt a sötétséget, a jövő történészei vissza fognak nézni ránk és meg fognak vetni minket a kudarcunkért. Mi pedig sehogy sem védekezhetünk az ítéletük ellen, mivel semmi nem hiányzik ahhoz, hogy megmentjük a világot, csak az akarat, csak az, hogy folyamatos megvetésben részesítsük az Állam feneketlen gonoszságát.